

OKTOBER 1985

de

VERSCHIJNT MAANDELIJKS

EGHTE WAARHEID

tijdschrift voor zuiver begrip

40 JAAR LATER

Oorspronkelijke
Ondertekenaars
van
V.N.-Handvest
**SPREKEN
ZICH UIT**

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerker zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.

België: postrekening 000-0157667-42; bankrekening 721-5205043-14. Verantwoordelijke uitgever: H. Van Lerberghe, Postbus 3, 2120 Schoten. **Nederland:** Postgiro No 1954800; bankrekening Algemene Bank Nederland, Utrecht, No 555013340. Deze rekeningen zijn voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College, Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein, Nederland.

Verspreiding en redactie van de nederlandstalige editie, tevens adres voor alle correspondentie: Stichting Ambassador College, Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein, Nederland.

de
ECHE TE WAARHEID
tijdschrift voor zuiver begrip

18E JAARGANG No. 8

OPLAGE WERELDWIJD 7.864.000

OKTOBER 1985

ARTIKELEN

- 1 Persoonlijk van Herbert W. Armstrong
- 2 Oorspronkelijke ondertekenaars spreken zich uit
- 5 Mysterie der eeuwen
Wie en wat is God?
- 13 Is godsdienst alleen voor vrouwen?
- 14 Rijk arm landje
- 18 Internationale informatie
- 25 Nieuwsoverzicht
- 29 Brieven

**OPRICHTER EN ALGEMEEN
HOOFDREDACTEUR:**

HERBERT W. ARMSTRONG

HOOFDREDACTEUR:

HERMAN L. HOEH

EINDREDACTEUR:

DEXTER H. FAULKNER

NIEUWSREDACTEUR:

GENE H. HOGBERG

ALGHELE VORMGEVING:

MONTE WOLVERTON

SENIOR REDACTEUR:

RAYMOND F. MCNAIR

REDACTEUREN:

JOHN HALFORD, RONALD D. KELLY, RODERICK C. MEREDITH, DONALD D. SCHROEDER, JOHN R. SCHROEDER, MICHAEL A. SNYDER, CLAYTON D. STEEP, KEITH W. STUMP

ASSISTENT-REDACTEUREN:

SHEILA GRAHAM, NORMAN L. SHOAF

VASTE MEDEWERKERS:

DIBAR APARTIAN, ROBERT BORAKER, KENNETH C. HERRMANN, PATRICK A. PARNELL, RICHARD H. SEDLIACIK, WILLIAM STENGER, DAN C. TAYLOR, JEFF E. ZHORNE

TECHNISCH KOPIJREDACTEUR:

PETER MOORE

REDACTIE-ASSISTENTEN:

CHERYL EBELING, WERNER JEBENS, JANICE ROEMER, MARIA ROOT, TONY STYER, WENDY STYER, ROBERT TAYLOR, RON TOTH, EILEEN WENDLING

VORMGEVING:

Grafische verzorging: RANDALL COLE

Medewerkers: MATTHEW FAULKNER,

L. GREG SMITH

Fotoresearch: VERONICA TAYLOR

FOTOREDACTIE:

Hoofd fotografische verzorging:

GREG S. SMITH

Senior fotograaf: WARREN WATSON

Medewerkers: G. A. BELLUCHE JR., KEVIN BLACKBURN, CHARLES BUSCHMANN, NATHAN FAULKNER, HAL FINCH, ALFRED HENNIG, ELIZABETH RUCKER, KIM STONE

UITGEVERIJ:

Directeur uitgeverij: RAY WRIGHT

Hoofd produktie: ROGER G. LIPPROSS

Produktie: RON TAYLOR

Coördinatoren internationale edities:

VAL BROWN, BOB MILLER

Distributie: BOYD LEESON

Distributie-assistent: CAROL RIEMEN

Distributie losse nummers: JOHN LABISSONIERE

FINANCIËEL BELEID:

L. LEROY NEFF

INTERNATIONALE EDITIES:

DUITS: JOHN B. KARLSON

ENGELS: JOHN R. SCHROEDER

FRANS: DIBAR APARTIAN

ITALIAANS: CARN CATHERWOOD

NEDERLANDS: JOHAN WILMS

NOORS: ROY ØSTENSEN

SPAANS: DON WALLS

KANTOREN:

AUSTRALIË: ROBERT MORTON

CANADA: COLIN ADAIR

ENGELAND: FRANK BROWN

FILIPPIJNEN: ROD MATTHEWS

FRANKRIJK: SAM KNELLER

LATIJS-AMERIKA: LEON WALKER

NEDERLAND: BRAM DE BREE

NIEUW-ZEELAND: PETER NATHAN

PUERTO RICO: STAN BASS

WEST-DUIJTSLAND: FRANK SCHNEE

ZUID-AFRIKA: ROY MCCARTHY

ZWITSERLAND: BERNARD ANDRIST

VOORPAGINA

Het gebouw van de Verenigde Naties in New York. Op de voorgrond het beeld van de Sovjet-kunstenaar Voetsjetitsj. Het drukt de eeuwenoude boodschap van Jesaja 2:4 uit: „Dan zullen zij hun zwaarden tot ploegscharen omsmeden . . .”

FOTO RANDALL COLE — PT

De Echte Waarheid (The Plain Truth) wordt ook in het Duits, Engels, Frans, Italiaans, Noors en Spaans uitgegeven door Ambassador College in Pasadena (Californië, V.S.), Borehamwood (Engeland). © 1985 Ambassador College. Alle rechten voorbehouden. Printed in England by Ambassador Press Ltd., St. Albans. Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE, Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein (Nederland).

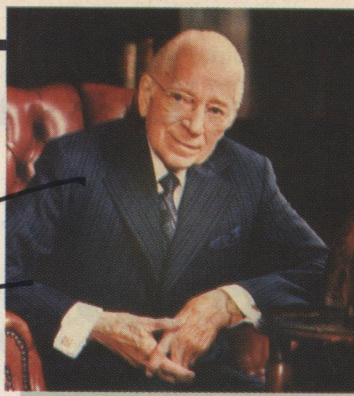
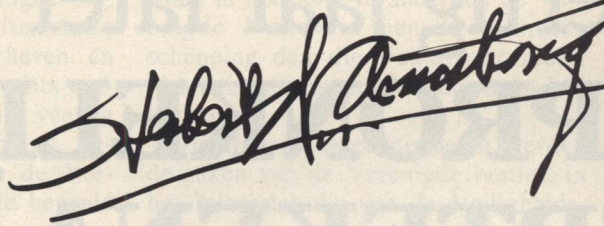
Telefoon: 03402-39922

Voor *The Plain Truth* schrijf naar:

- *Europa, India, Afrika:* P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., Engeland WD6 1LU
- *Verenigde Staten:* 300 W. Green Street, Pasadena, Californië 91123
- *Canada:* P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2
- *Australië en Zuidoost-Azië:* P.O. Box 202, Burleigh Heads, Qld. 4220, Australië
- *Nieuw-Zeeland:* P.O. Box 2709, Auckland 1
- *Zuid-Afrika:* P.O. Box 5644, Cape Town 8000
- *Filippijnen:* P.O. Box 1111, Makati, Metro Manila 3117
- *Latijns-Amerika:* P.O. Box 5-595, 06500 Mexico D.F.-Mexico
- *Caribisch gebied:* P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

PERSOONLIJK VAN

Veertigste Jubileumconferentie over het Handvest der Verenigde Naties

Veertig jaar geleden woonde ik in San Francisco de gehele conferentie bij die als doel had het opstellen en ondertekenen van het Handvest van de Verenigde Naties. Van 23 tot 26 juni van dit huidige jaar werd in San Francisco het 40-jarige jubileum van deze Conferentie gehouden.

Zo ver ik weet was ik bij deze jubileumconferentie een van de slechts vier mensen die ook veertig jaar geleden de Conferentie hadden bijgewoond. Drie van hen waren officiële afgevaardigden die het Handvest hadden ondertekend. Ik was aanwezig als persagent van THE PLAIN TRUTH. Hoewel ik geen politieke of officiële gedelegeerde was, zat ik op deze 40e Jaarlijkse Conferentie bij diners en enkele vergaderingen aan de tafel van de belangrijkste sprekers. Er waren 131 mensen, met inbegrip van de ambassadeurs van 100 landen.

Op de oprichtingsvergadering, veertig jaar geleden, hoorde ik tijdens de plenaire zittingen luide en ernstige retoriek, waarbij plechtig werd gezegd dat dit instituut

van Verenigde Naties dat zij aan het vormen waren, 's werelds LAATSTE HOOP was om de uiteindelijke ondergang te voorkomen! Op deze jubileumconferentie hoorde ik hoofdzakelijk verdedigende toespraken wegens falen en beperkte lof voor wat er wel was bereikt op minder belangrijke gebieden. De Eerste Wereldoorlog had de oorlog moeten zijn die aan alle oorlogen een einde maakte. De Tweede Wereldoorlog eveneens, en aan het eind daarvan hadden de Verenigde Naties

Vernon Walters, vertegenwoordiger van de V.S. bij de V.N. begroet Herbert Armstrong en Ellis La Ravia.

hetzelfde doel. Toch zijn er sindsdien meer dan 150 lokale oorlogen geweest en vrede is zelfs in de verste verte niet in zicht. In plaats daarvan is een nieuw soort van geweld om de wereldvrede te verstoren een actueel probleem: TERRORISME!

WAAROM FALEN DE VERENIGDE NATIES ZO VOLKOMEN?

Tijdens de Conferentie van veertig jaar geleden was ik bij een pontificale Hoogmis in een Rooms-Katholieke
(Zie verder pagina 23)

De Verenigde Naties veertig jaar later **OORSPRONKELIJKE ONDERTEKENAARS SPREKEN ZICH UIT**

Gene H. Hogberg

Er worden conferenties gehouden om de rol van de V.N. in de eerste 40 jaar van haar bestaan te beoordelen.

Op 24 oktober zullen politieke leiders uit de hele wereld bijeenkomen op het hoofdkwartier van de Verenigde Naties in New York om de veertigste verjaardag van het officiële begin van deze wereld-

ganiseerd om de toestand van de Verenigde Naties in de wereld van onze tijd onder de loep te nemen.

Eerder dit jaar, van 23 tot en met 26 juni, werd in San Francisco een belangrijke conferentie gehouden die als bezinning en terugblik fungeerde. Zij werd door vertegenwoordigers van **THE PLAIN TRUTH** — het moedertijdschrift van **DE ECHTE WAARHEID** — bijgevoerd.

Het was in San Francisco dat in 1945 afgevaardigden van 50 landen bijeenkwamen om het Handvest van de Verenigde Naties op te stellen. De besprekingen tussen de afgezanten namen twee maanden in beslag, van 25 april tot en met 26 juni. Op die 26e juni werd in het Herbst Theater nabij het War Memorial Opera House, waar de voltallige zittingen plaatsvonden, het Handvest ondertekend.

Om die historische gebeurtenis, veertig jaar geleden, te herdenken accepteerden omstreeks honderd bij de VN geaccrediteerde

landen de uitnodiging om de conferentie van dit jaar in San Francisco bij te wonen. Het thema luidde: „Bezinning op Veertig Jaar Verenigde Naties: waarom keerden zij internationalisme en multilateralisme de rug toe?”*

Op 26 juni richtten VN-secretaris-generaal Perez de Cuellar evenals de Amerikaanse minister van buitenlandse zaken, George Schultz, het woord tot de gedelegeerden, civiele hoogwaardigheidsbekleders en journalisten. Eveneens werd het woord gevoerd door de vertegenwoordigers bij de Verenigde Naties van alle vijf permanente leden van de Veiligheidsraad — de Sovjet-Unie, de V.S., het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en China — alsmede door de ambassadeurs van diverse andere lidstaten.

Ook drie van de oorspronkelijke deelnemers aan de ondertekening van het Handvest in 1945 richtten zich tot de aanwezigen. Het waren generaal Carlos P. Romulo, voorzitter van de Filippijnse delegatie, Harold E. Stassen, lid van de V.S.-delegatie, en dr. Charles Habib Malik, lid van de delegatie van Libanon.

Hooggestemde idealen, grimmige werkelijkheid

Alle deelnemers aan deze herbezinningsconferentie prezen het idealisme dat de denkbeelden van de ontwerpers van het VN-Handvest had bezielde.

Drie oorspronkelijke ondertekenaars van het V.N.-Handvest: H.E. Stassen (V.S.), C.H. Malik Libanon) en C.P. Romulo (Filippijnen).

organisatie te vieren.

De viering vormt een onderdeel van een onafgebroken reeks evenementen die in de loop van 1985 worden geor-

*De conferentie werd gezamenlijk gesponsord door United Nations Association of San Francisco, World Affairs Council of Northern California en San Francisco Chamber of Commerce.

Maar de meesten waren het erover eens dat dit idealisme al gauw werd opgeslokt door de realiteit van de machtsstrijd in de wereld.

De oorspronkelijke „doelstellingen en bedoelingen van de Verenigde Naties”, aldus minister van buitenlandse zaken Schultz, „waren verheven en edel . . . Maar vandaag zijn slechts weinig van de doeleinden die hier veertig jaar geleden werden verkondigd, gerealiseerd. De geboorte van de Verenigde Naties heeft de wereld bepaald niet in een paradijs herschapen.

„De verdeeldheid tussen landen en volkeren is blijven bestaan”, vervolgde Schultz, zodat wij nog steeds leven in „een wereld van soevereine staten, van wedijverende belangen en van met elkaar in botsing komende filosofieën.”

Spreker na spreker in San Francisco prees het wereldlichaam voor zijn aandeel in het voorkomen van de ergste van alle denkbare rampen, een totale kernoorlog.

Maar het voornaamste doel van de VN, zoals omschreven in de eerste woorden van de preambule van het Handvest — „om de opeenvolgende generaties te vrijwaren voor de gesel van de oorlog” — is niet gerealiseerd. Volgens de permanente vertegenwoordiger van Canada, Stephen Lewis, werd de wereld — „deze waanzinnige wereld”, zoals hij het noemde — sedert 1945 geteisterd door 154 conventionele oorlogen waarbij 71 landen betrokken waren en die 20 miljoen slachtoffers eisten!

Terugblikkend vanuit de hedendaagse werkelijkheid valt inderdaad moeilijk te begrijpen hoeveel hoop in 1945 op de Verenigde Naties was gevestigd. Maar men dient begrip te hebben voor de achtergrond van wat een schrijver bestempelde als „de overdreven wijze waarop de Verenigde Naties in de hele wereld werden aangeprezen”.

De verschrikkelijkste oorlog in de geschiedenis van de mensheid liep ten einde en liet in haar kielzog 60 miljoen doden achter. Daar kwam bij dat bij velen nog de herinnering leefde aan de verwerping door de senaat van de Verenigde Staten van het Verdrag van Versailles, waardoor de Verenigde Staten geen toegang kregen tot de eerste wereldorganisatie, de Volkenbond. Er kwam een zekere mate van schuldgevoel tot uiting over de vraag of het tweede wereldconflict heel misschien had kunnen worden voorkomen wan-

neer de Verenigde Staten wel een rol hadden gespeeld in die mislukte Volkenbond.

Rivaliteit tussen de grootmachten

Maar al heel snel veranderden de Verenigde Naties in een heel andere schepping dan die welke haar meest idealistische aanhangers voor ogen had gestaan.

Vanaf het allereerste begin werden de zaken van de Verenigde Naties, in het bijzonder die van de Veiligheidsraad, gedomineerd door de opbloeiende rivaliteit tussen de beide groot-

ters, deed een vernietigende aanval op wat hij openlijke veronachtzaming van de mensenrechten door de Sovjet-wereld noemde.

De Sovjet-gedelegeerde, de plaatsvervangend permanente vertegenwoordiger Vsevolod L. Oleandrov, verdedigde de rol van zijn land in de Verenigde Naties. Sedert 1970, aldus merkte hij op, heeft de Sovjet-Unie veel minder vaak van haar vetorecht gebruikgemaakt dan de Westerse mogelijkheden.

Oleandrov prees de ontwikkeling van de Verenigde Naties en in het

Onderbezette, bijna machteloze V.N.-vredestroepen staan voor moeilijke situaties. Deze Franse soldaat is verbonden aan een V.N.-eenheid in zuid-Libanon.

machten, de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie.

De enige maal dat de Verenigde Naties erin slaagden een effectieve collectieve strijdmacht op de been te brengen om agressie — van Noord-Korea tegen Zuid-Korea, in 1950 — tegen te gaan, was op het moment dat de Sovjet-Unie tijdelijk haar zetel in de Veiligheidsraad had verlaten. Sindsdien heeft Moskou zijn lesje geleerd en is nu niet meer weg te branden, steeds gereed een veto uit te spreken — om evenals de Verenigde Staten en de andere drie van de „grote vijf” elke zet te dwarsbomen wanneer die tegen de eigen interessen wordt geacht.

Die Amerikaans-Sovjetrussische rivaliteit bestaat nog steeds, en manifesteerde zich bijzonder duidelijk op de bezinningsconferentie van San Francisco.

De nieuwe Amerikaanse permanente vertegenwoordiger (ambassadeur) bij de Verenigde Naties, Vernon A. Wal-

bijzonder hun groei (van 51. handvestleden tot 159 staten nu). „De Verenigde Naties worden in het Westen ineffectief genoemd,” zei hij, „maar nooit in het Oosten.” Hij achtte de Algemene Vergadering „in goede handen”, gelet op de rol die de ontwikkelingslanden er spelen. Hij distantieerde zich volledig van een eerdere Amerikaanse bewering dat de Verenigde Naties waren verworpen tot weinig meer dan een „theater van het absurde”.

Nu is het inderdaad zo dat iedereen toegeeft dat de Sovjet-Unie zich ijverig heeft ingespannen om zich de gunst van de vele armere leden uit de Derde Wereld te verwerven.

Moskou is kennelijk in zijn schik met de Verenigde Naties van onze dagen — veel meer dan in het begin, toen de Sovjets numeriek het onderspit moesten delven tegen een Verenigde Naties die in wezen slechts vrijzinnige Amerikaanse en Westerse denkbeelden

en waarden naar voren brachten.

En wat de mensenrechten betreft, zei Oleandrov, „heeft de Sovjet-Unie een heel goede staat van dienst”. De belangrijkste mensenrechten, aldus be- toogde hij, zijn die welke door de Sov- jet-grondwet worden gegarandeerd, te weten het recht op werk („in de Sov- jet-Unie is niemand werkloos”), het recht op een woning („in de Sovjet- Unie heeft iedereen een dak boven het hoofd”) en het recht om geen honger te lijden („er zijn geen hongerige men- sen in de Sovjet-Unie”).

In zijn opmerkingen beloofde mini- ster van buitenlandse zaken Schultz met zoveel woorden dat de Verenigde Staten van nu af aan ook meer aan „politieke manoeuvres” zullen gaan doen.

Hij zei voorts dat de Verenigde Sta- ten „verzuimd hadden deel te nemen aan het ‘partijstelsel’ dat bezig was zich binnen de Verenigde Naties te ontwikkelen. Terwijl anderen hard werkten om stemblokken te organis- eren en te beïnvloeden om hun *eigen* belangen te bevorderen en *hun* ideolo- gieën te propageren, spanden de Ver- enigde Staten zich niet op gelijke wijze in om *onze* eigen waarden en idealen naar voren te brengen . . .

„Politiek gemanoeuvreeer is nu een- maal een realiteit in de Verenigde Na- ties . . .” vervolgde Schultz. „Wij hebben geen andere keus dan net zo te handelen.”

Gevolg: nog meer twist en naijver.

In San Francisco gaven verscheidene gedelegeerden van de kleinere landen tot op zekere hoogte uiting aan hun frustraties over het feit dat zij zich in diverse politieke en economische aan- gelegenheden platgedrukt voelden tus- sen de beide supermachten. Het leven in de Verenigde Naties is voor hen niet altijd eenvoudig; ook zij hebben hun eigen individuele zorgen.

Het punt van de mensenrechten ligt bij de vele landen van de ontwik- kelingswereld bijzonder gevoelig. Zo werd bijvoorbeeld Idi Amin toen hij nog over Oeganda regeerde, in het al- gemeen tegen kritiek in de Verenigde Naties beschermd door landen die er niets voor voelden hun eigen reputatie te zorgvuldig onder de loep te laten nemen.

En nu horen wij dan berichten over onuitsprekelijke nieuwe wreedheden uit dat gebied. Zullen ook die met de „mantel der liefde” worden bedekt?

En terwijl de supermachten zonder

omwegen worden bekritiseerd, blijft dus het beginsel van Romeinen 3:23 van kracht: „Want allen hebben gezond- igd en derven de heerlijkheid Gods.”

Oorspronkelijke ondertekenaars spreken zich uit

Alles bijeengenomen zijn de Ver- enigde Naties, ook al hebben zij moge- lijk bijgedragen de mogelijkheid van een totale wereldoorlog te verkleinen, niet in staat gebleken de *oorzaken* van oorlogen en conflicten aan te pakken.

Generaal Carlos P. Romulo, een van de oorspronkelijke ondertekenaars van het Handvest, was uitgenodigd een paar woorden te spreken voor het be- gin van de voornaamste lunchtoespraak van 26 juni. Hij koos het volgende thema:

„Wij hebben nog steeds niet de uit- daging aanvaard om ons bezig te hou- den met de grondoorzaken van oor- log”, zei deze veelvuldig onder- scheiden internationale diplomaat. De volkeren van de wereld, vervolgde hij, zijn er niet in geslaagd „de kloof tus- sen ongebreidelde nationale soevereini- teit en een werkbare wereldorde” te overbruggen.

Wat nog ontbreekt, zei generaal Ro- mulo, zijn de middelen om „het recht op de naties zelf toe te passen. En de afwezigheid van rechtsregels is per de- finitie anarchie.”

Hoewel de V.N. opmerkelijke voor- uitgang heeft geboekt bij het bestrij- den van de problemen betreffende ge- zondheid, honger en ontwikkeling, zijn de inspanningen op deze gebieden niet doeltreffend „in de kontekst van de crisis en spanningen in de wereld”, aldus Romulo.

Wat nu het meest nodig is, ver- volgde hij, is een wereldorganisatie die in staat is „acceptabele normen van menselijk gedrag te bepalen en op te leggen [en] in staat om in het alge- meen belang de vrede te bepalen en te handhaven”.

Het bleef aan een andere Hand- vestondertekenaar, dr. Charles H. Ma- lik van Libanon, voorbehouden de Ver- enigde Naties van 1945 met die van 1985 te vergelijken en in het juiste perspectief te plaatsen.

De energieke Malik wees de verza- melde vertegenwoordigers bij de Ver- enigde Naties en de andere conferen- tiedeelnemers er met de meeste nadruk op dat „onze wereldorde er een is van soevereine nationale sta- ten . . . De Verenigde Naties zijn geen

wereldregering en kunnen dat ook nooit worden.”

Malik herhaalde vervolgens wat hij op 28 april 1945 op de oorspronkelijke San Francisco Conferentie had gezegd:

„Wanneer wij vooruit zien naar de komende jaren van vrede, dan moeten wij constateren dat er op deze confe- rentie bedroevend weinig wordt nage- dacht over wat er op de terreinen van het menselijk verstand en de mense- lijke geest zou dienen te gebeuren. Wij houden ons voor het grootste deel be- zig met middelen en instrumenten en mechanismen, en met nauwelijks meer dan omramingen en uiterlijke vormen, maar waar het op aan komt is de geest die die vormen bezielt en rechtvaardigt . . .

„Wanneer wij werkelijk de vrede willen verzekeren, dienen wij veel aan- dacht te schenken aan de menselijke geest, aan de menselijke wijze van den- ken en aan de ideeën en zienswijzen die de mens bezielen. Tenzij wij de juiste voorwaarden voor de spirituele en intellectuele gezondheid scheppen, en tenzij wij vaststellen voor welke positieve denkbeelden de mens dient te leven, vrees ik dat al ons werk op deze conferentie vergeefs kan blijken te zijn.”

In een interview met stafleden van THE PLAIN TRUTH ging dr. Malik ver- der in op zijn woorden van veertig jaar geleden.

Gevraagd of zijn evaluatie van de Verenigde Naties in 1945 vandaag de dag nog evenzeer gold, antwoordde hij:

„Jazeker. Elk woord van toen is nu nog van toepassing . . . Dat is de zwak- heid van de Verenigde Naties. Zij kun- nen de fundamentele problemen van de menselijke geest en van het hart, van 's mensen gedachten en bedoelin- gen en van de menselijke wil, eenvou- dig niet aan.”

Malik wees vervolgens op tradities van zijn eigen cultuur om te wijzen op een „ontbrekend bestanddeel” — een ingrediënt zonder hetwelk de proble- matiek van de wereld niet begrepen kan worden.

„Er bestaat een oude wijsheid in het Midden-Oosten die ons geheel ver- trouwd is . . . Het is een van die grondwaarheden waarvan u zult ont- decken dat iedereen erin gelooft. Ie- dereen, niemand uitgezonderd, in elk dorp van Libanon, in elk dorp van Egypte, iedereen . . .

„Nu is het zo dat u . . . [in de Wes- (Zie verder pagina 28)]

Wie en Wat is God?

Met deze derde aflevering vervolgen wij de seriepublicatie van Herbert W. Armstrong's nieuwste boek *Mysterie der Eeuwen*.

Enige jaren geleden keerde ik in New-Delhi naar mijn hotel terug van een persoonlijk onderhoud met wijlen Indira Gandhi, premier van India. Vanaf mijn aankomst in India had ik overal koeien en ossen door de straten zien zwerven. In geen enkel ander land had ik ooit zulke dieren los door de straten van een stad zien dwalen.

„Dwalen die koeien niet erg ver van huis af?” vroeg ik aan de chauffeur.

„O ja”, antwoordde hij.

„Maar”, vroeg ik, „als ze zo ver door de straten zwerven, hoe vinden hun eigenaars ze dan om ze voor de nacht terug naar huis te brengen?”

De chauffeur glimlachte. „De eigenaars weten dat ook niet. Maar de koeien en ossen kennen hun eigenaars en weten waar zij wonen. Ze vinden 's avonds hun eigen weg naar huis.”

Onmiddellijk dacht ik aan de tekst in het eerste hoofdstuk van Jesaja, een tekst die ik vóór deze levendige verklaring nooit zo volkomen had begrepen.

„Hooft, hemelen, en aarde, neig uw oor, want de Here spreekt: Ik heb kinderen grootgebracht en opgevoed, maar zij zijn van Mij afvallig geworden. Een rund kent zijn eigenaar en een ezel de krib van zijn meester, maar Israël heeft geen begrip, mijn volk

geen inzicht. Wee het zondige volk, de natie, beladen met ongerechtigheid, het gebroed van boosdoeners, de verdorven kinderen. Zij hebben de Here verlaten... zich achterwaarts gewend” (Jes. 1:2-4).

En dit werd dan nog gezegd over het oude Israël, een volk waaraan God zich door vele tekenen en wonderen had geopenbaard. Hoeveel minder weten andere volken over God — over WIE en WAT God is!

Desalniettemin, andere volken bestaan evenzeer uit mensen als het volk Israël. Het is belangrijk om meteen aan het begin van dit hoofdstuk op te merken dat God deze mensen zijn eigen kinderen noemt. Veel mensen zeggen: „God is gewoon geen realiteit voor mij.” God is voor hen een groot mysterie. Hun menselijke vader lijkt geen mysterie. Hij lijkt reëel.

Waarom lijkt God onwerkelijk?

In dit hoofdstuk hoop ik eraan bij te dragen dat God even werkelijk voor u wordt als uw eigen menselijke vader. God openbaart zich aan ons in de Bijbel, als wij dat boek maar willen begrijpen, zodat Hij werkelijkheid voor ons zal zijn.

Met betrekking tot de volken van het Romeinse Rijk inspireerde God de apostel Paulus tot de volgende woorden:

„Want toorn van God openbaart zich van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van mensen, die de waarheid in ongerechtigheid

ten onder houden, daarom dat hetgeen van God gekend kan worden in hen openbaar is, want God heeft het hun geopenbaard. Want hetgeen van Hem niet gezien kan worden, zijn eeuwige kracht en goddelijkheid [geestelijk], wordt sedert de schepping der wereld uit zijn werken [fysiek] met het verstand doorzien, zodat zij geen verontschuldiging hebben. Immers, hoewel zij God kenden, hebben zij Hem niet als God verheerlijkt of gedankt, maar hun overleggingen zijn op niets uitgelopen, en het is duister geworden in hun onverstandig hart. Bewerende wijs te zijn, zijn zij dwaas geworden.” (Rom. 1:18-22).

De miljarden mensen die vandaag op aarde leven zijn niet alleen onwetend van de meest belangrijke kennis — WIE en WAT God is —, zij schijnen niet te willen weten! Zij zijn willens in onwetendheid van deze belangrijkste kennis en relatie die in het leven van een mens mogelijk zijn!

Verbazingwekkend — maar WAAR!

En hoe komt het dat de mensen willens onwetend zijn van 's mensen belangrijkste relatie? Er is slechts één verklaring mogelijk! Alle volken zijn *misleid!* (Openb. 12:9.) En het *feit* van deze universele misleiding impliceert het feit van een grote MISLEIDER! Hierover later meer.

God onwerkelijk voor de Ouden

De geleerden van de wereld in de eerste eeuw waren de Atheense intellec-

tuelen. In Athene ontmoetten enkele van hen de apostel Paulus.

„En ook enige van de Epikureïsche en Stoïcijnse wijsgeren twistten met hem en sommigen zeiden: Wat zou die betweter willen beweren? Maar anderen: Hij schijnt een verkondiger van vreemde goden te zijn; want hij bracht het evangelie van Jezus en van de opstanding. En zij namen hem mee naar de Areopagus en zeiden: Zouden wij ook mogen vernemen, wat dit voor een nieuwe leer is, waarvan gij spreekt? ...

„En Paulus, voor de Areopagus staande, zeide: Mannen van Athene, ik zie voor mijn ogen, dat gij in elk opzicht buitengewoon ontzag voor godheden hebt; want toen ik door uw stad liep en de voorwerpen uwer verering aanschouwde, heb ik ook een altaar gevonden met het opschrift: AAN EEN ONBEKENDE GOD. Wat gij dan, zonder het te kennen, vereert, dat verkondig ik u. De God, die de wereld gemaakt heeft en al wat daarin is, die een Heer is van hemel en aarde... [geeft] aan allen leven en adem en alles... Hij heeft uit één enkele het gehele menselijke geslacht gemaakt om op de ganse oppervlakte der aarde te wonen... Want in Hem leven wij, bewegen wij ons en zijn wij...” (Hand. 17:18-19, 22-26, 28).

Maar hoe is het nu met de geleerden van onze *hedendaagse* Westerse *wereld*?

De hoogst opgeleide mensen, zou men denken, behoren in de eerste plaats te weten WIE en WAT God is! Veronderstel eens dat u een willekeurige 100 universiteitsdecanen vraagt: „Geloof u in God?” Misschien drie of vier zullen antwoorden: „O, ik geloof in het bestaan van God — als een ‘eerste oorzaak’.” Zij kunnen u echter niet zeggen WIE of WAT God is! Zij kunnen u niet zeggen hoe God eruit ziet. God is voor hen geen werkelijkheid. Anders gezegd: Hij is een mysterie. Misschien zullen nog eens zes of acht van de honderd bekennen dat zij agnosticus zijn — zij weten niet „zeker” of God bestaat.

Ik zei dat onderwijs een kwestie van geheugenbewerking is geworden. Vanaf de lagere school tot aan de hogere studieniveaus injecteren onze onderwijsstelsels voorgedrukte begrippen, ideologieën en een mengsel van feiten en fabels in het argeloze verstand van kinderen, jongeren en jonge volwassenen. In onze schoolsys-

temen worden de leerlingen beoordeeld op hoe goed zij de onderwezen stof — of die nu goed is of fout — accepteren, memoriseren en tijdens testen kunnen opnoemen of opschrijven.

Het moderne onderwijs heeft algemeen zijn goedkeuring gehecht aan de fabel van evolutie. Evolutie is de poging van de atheïst om het bestaan van een schepping te verklaren zonder het voorafgaande bestaan van de Schepper. Dit verwijderd God uit het beeld. Door God geheel ter zijde te schuiven verblindt men zichzelf voor het mysterie.

De materiële schepping lijkt reëel

De schepping is materieel, zichtbaar, en schijnt derhalve werkelijkheid. Het systeem van het moderne onderwijs is volkomen materialistisch geworden. De hedendaagse wetenschappelijke opvatting ontkent de wezenlijkheid van het onzichtbare en geestelijke. Niettemin zijn al onze schijnbaar onoplosbare problemen en het kwaad in deze wereld geestelijk van aard.

Hierboven citeerde ik uit het eerste hoofdstuk van het boek Romeinen. Het 28e vers zegt: „En daar zij het verwerpelijk achtten God te erkennen...” Er wordt over God weinig of niets onderwezen, en zelfs op de lagere school is evolutie het fundamentele uitgangspunt, de algemene *BENADERING* van kennis.

Is het dan een wonder dat de geleerden niet weten WIE of WAT God is? Zij geloven wat hun is geleerd.

Nu ik dit schrijf ben ik onlangs teruggekeerd van mijn tweede vierdaagse bezoek aan Beijing (Peking), als de eerste godsdiensteleider uit de wereld van het christendom die is uitgenodigd om in de Chinese hoofdstad grote groepen mensen toe te spreken. Ik had een persoonlijk onderhoud met de vice-voorzitter van de Permanente Commissie van het Nationale Volkscongres, Tan Zhen-lin, en nu, tijdens dit tweede bezoek, met Deng Xiaoping, de onbetwiste leider van China.

Toen ik met China's leider sprak, sprak ik met de topfunctionaris die het verstand en de mening van meer dan ÉÉN MILJARD mensen vormt — bijna een kwart van alle mensen op aarde. China is in bevolkingsaantallen het grootste land ter wereld. In zeer oude tijden bestond de religie in China uit voorouderverering. Daarna kwamen het confucianisme, met als rivaal het taoïsme. Later werd vanuit India het

boeddhisme ingevoerd. Tegenwoordig is het land communistisch — atheïstisch.

Ik ontdekte dat China's leiders zeer hartelijke, vriendelijke en hoffelijke mensen zijn — maar te weten WIE en WAT God is is heel beslist niet iets waarin zij zijn geïnteresseerd. Ik heb niet geprobeerd hun te zeggen WIE en WAT God is, maar ik heb wel tweemaal een gehoor van belangrijke leiders verteld wat God heel spoedig zal doen — en ik heb dit boek dat ik nu aan het schrijven ben, aangekondigd.

India is het op een na volkrijkste land. Wat weet men daar over WIE en WAT God is? NIETS!

Rusland is qua bevolking het derde land. Er was daar het Russisch orthodoxe christendom, en nu atheïsme.

Ik oordeel of veroordeel deze volken niet, en ik neem aan dat zij even welmenend zijn als ieder ander volk. God oordeelt hen NU niet, zoals ik later zal verklaren. Evenmin veroordeelt Hij hen. Hij heeft hen lief en zal hen allemaal op zijn eigen tijd tot eeuwig behoud roepen. Zij weten echter NIET WIE of WAT God is.

In het oude Egypte aanbaden de mensen de goden Isis and Osiris. De Grieken en Romeinen van de Oudheid hadden mythologische goden zoals Jupiter, Hermes, Dionysus, Apollo, Diana en vele anderen. Maar zij wisten niet, en ook vandaag weten deze volken niet, WIE en WAT God is. Maar *waarom* niet?

Waarom willens onwetend

In het citaat uit het eerste hoofdstuk van Romeinen heb ik u reeds een reden gegeven: zij waren *willens* onwetend omtrent de dingen van de ware GOD. Maar *waarom*? *Waarom willens* onwetend? In Romeinen 8:7 wordt uitdrukkelijk gezegd dat het natuurlijke denken van de mens vijandig jegens God is. Dit betekent niet per se dat de geest van alle onbekeerde mensen actief, opzettelijk, kwaadwillend vijandig is. De meeste mensen zijn tegenover God passief vijandig. Normaal gesproken denken zij niet over God. Als God ter sprake komt, raken zij in verlegenheid en trachten vaak het onderwerp te veranderen. Zij zijn zich er waarschijnlijk niet van bewust dat zij tegenover God een vijandige houding hebben. Niettemin is dit precies de reden, psychologisch gezien, waarom zij het onderwerp willen vermijden. Met andere woorden, de gemiddelde

man of vrouw heeft een onbewuste passieve vijandigheid jegens God. Zonder het feitelijk te beseffen willen zij dat God „zijn neus buiten hun zaken houdt” — behalve in een tijd dat zij in grote moeilijkheden verkeren en zij om Gods hulp roepen.

Geestelijke dingen — onzichtbare dingen — zijn voor hen een mysterie. Zij begrijpen die dingen niet, hoe reëel die ook zijn, omdat zij ze niet kunnen zien. Ze blijven een ondoordringelijk mysterie en dus ontkennen zij het bestaan ervan.

Er was een oorzaak voor deze bereidwillige onwetendheid. En de Bijbel vertelt ons duidelijk wat die oorzaak is. Deze is tweeledig: 1) wat er in de prehistorie is voorgevallen, en 2) wat God zelf na de oorspronkelijke zonde van Adam heeft ingesteld. Al deze dingen (die in de volgende twee hoofdstukken zullen worden uiteengezet) en de OORZAAK van al het escalerende kwaad in de wereld van vandaag worden door de Almachtige God in zijn Woord de Bijbel geopenbaard. Dit zal duidelijk worden naarmate wij verder komen.

Maar eerst de vraag: wat openbaart de Bijbel over WIE en WAT God is? *Uitsluitend* in dit geïnspireerde boek openbaart God zichzelf. De mensheid in het algemeen heeft God echter nooit geloofd, dat wil zeggen, men geloofde niet *wat God zegt!* God sprak van aangezicht tot aangezicht, persoonlijk, tot Adam en Eva, de eerste geschapen mensen. Vervolgens liet Hij toe dat Satan hen benaderde. Satan greep Adam aan door middel van diens vrouw. Onze eerste ouders geloofden Satan toen deze zei: „Gij zult *geenszins* sterven”, nadat God had gezegd: „Gij zult voorzeker sterven” als zij van de verboden vrucht zouden stelen.

Toen Jezus Christus 4000 jaar later op aarde sprak, geloofden slechts 120 mensen wat Hij zei (Hand. 1:15), hoewel Hij zijn boodschap van God tot vele duizenden mensen had gesproken.

Geen wonder dus dat niet een van deze religies, sekten en denominaties God geloofde, behalve de kleine en vervolgde Kerk die door Jezus Christus werd opgericht (in 31 n. Chr.), en die met die 120 mensen begon, hetgeen betekent dat die anderen niet geloven wat God in zijn Woord zegt. Gods Woord openbaart duidelijk wie en wat God is! Er is evenwel een reden voor hun onwetendheid. Dit zal naarmate wij vorderen duidelijk worden gemaakt.

WIE en WAT is God dus? Hoe openbaart Hij zich? Ik heb reeds de apostel Paulus aangehaald als hij tot de Atheense intellectuelen zegt dat God de Schepper is, degene die de MENS ontwierp, vormde en schiep.

De profeet Jesaja citeert God zelf als hij zegt: „Met wie dan wilt gij Mij vergelijken, dat Ik hem zou gelijk zijn? . . . Heft uw ogen naar omhoog en ziet: wie heeft dit alles geschapen? Hij, die het heer daarvan in groten getale uitleidt en elk daarvan bij name roept door de grootheid zijner sterkte en omdat Hij geweldig van kracht is; er blijft niet één achter” (Jes. 40:25-26).

Verder zegt God zelf tot de sceptici: „Brengt uw rechtsgeding voor, zegt de Here; voert uw bewijsgronden aan, zegt de Koning van Jakob. Laten zij aanvoeren en ons bekendmaken, wat er geschieden zal. Geeft te kennen, hoe het vroeger was, opdat wij het overdenken en kennis nemen van de afloop. Of doet ons het toekomstige horen; geeft te kennen wat in de toekomst komen zal, opdat wij weten, dat gij goden zijt. Doet althans iets, goed of kwaad, opdat wij elkander verbijsterd aanstaren . . . Zie,” daagt God de twijfelaar uit, „gij zijt niets en uw werk is nietig” (Jes. 41:21-24). Deze teksten openbaren Gods kracht, maar niet wat God is, op een manier dat Hij er voor de lezer werkelijkheid door wordt. Andere teksten moeten dat doen.

God, Schepper van het universum

God is Schepper van ALLES — van alles in het onmetelijke universum: de sterren, de melkwegstelsels in de oneindige ruimte, deze aarde, de mens en alles in de aarde.

Dat is WAT God is — wat Hij *doet*. Hij SCHEPT! Hij ontwerpt, stelt samen en modeleert. Hij geeft LEVEN! Hij is de grote GEVER! En zijn wet — zijn *levenswijze* — is de weg van GEVEN, niet van NEMEN, wat de weg van deze wereld is.

Maar *hoe* is God? WIE is God? Er zijn altijd vele opvattingen geweest. Sommigen geloven dat God slechts het *goede* of de goede bedoelingen *in* iedere mens is, dus slechts een onderdeel van ieder menselijk individu. Sommigen hebben zich voorgesteld dat God een soort afgodsbeeld is, samengesteld uit goud of zilver, of gesneden

uit hout, of gehouwen uit steen of ander materiaal. Toen Mozes op de berg Sinaï met God sprak, dachten de Israëlieten dat God een gouden kalf was of er zo uit zag.

Velen denken dat God één enkel individueel verheven Personage is. Sommigen denken dat Hij een geest is.

En de algemeen aanvaarde leer van het traditionele christendom is dat God een „drieëenheid” is — God in drie Personen: Vader, Zoon en Heilige Geest. Het woord *drieëenheid* is niet te vinden in de Bijbel, evenmin leert de Bijbel deze doctrine. Maar meer daarover later.

God in de prehistorie

Laten wij nu teruggaan naar het eerste begin, de prehistorie.

God maakte de mens naar zijn eigen beeld, naar zijn eigen gelijkenis!

Als u werd gevraagd waar in de Bijbel de vroegste beschrijving van God staat, voor wat betreft het tijdstip van zijn bestaan, dan zou u waarschijnlijk zeggen: „Welnu, in het allereerste vers in de Bijbel, Genesis 1:1, natuurlijk.” Goed?

Fout!

Chronologisch is de vroegste openbaring van WIE en WAT God is te vinden in het Nieuwe Testament: Johannes 1:1.

„In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God. Dit was in den beginne bij God. Alle dingen zijn door het Woord geworden en zonder dit is geen ding geworden, dat geworden is. In het Woord was leven en het leven was het licht der mensen” (Joh. 1:1-4).

„Het WOORD” in deze passage is een vertaling van het griekse *logos*, dat ‘woordvoerder’, ‘woord’ of ‘openbare gedachte’ betekent. Het is de naam die daar voor een individueel Personage wordt gebruikt. Maar wie of wat is deze Logos? Let op de verklaring in vers 14:

„Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene der Vaders, vol van genade en waarheid.”

Toen Hij als Jezus Christus was geboren, was Hij vlees en bloed, materieel, en Hij kon worden gezien, aangeraakt en gevoeld. Maar wat was Hij, als God, als de Logos? Dat wordt in Johannes 4:24 beantwoordt: „God is geest”, en geest is onzichtbaar. Wij weten wat zijn vorm en gestalte als de mens Jezus was. Maar van welke vorm en gestalte was Hij als het Woord? Wij zullen dat later verklaren.

Het Woord is dus een Personage dat vlees werd gemaakt — verwekt door God, die door deze latere verwekking zijn Vader werd. Maar op dat prehistorische tijdstip van het eerste vers van Johannes 1 was het Woord (nog) niet de Zoon van God. Hij deed afstand van zijn glorie als een geestelijke godheid om als mens te worden verwekt. Hij werd tot Gods Zoon door te worden verwekt door GOD en uit de maagd Maria te worden geboren.

Wij vinden hier dus oorspronkelijk twee Personages geopenbaard. Eén is God. En bij God in die prehistorische tijd was nog een Personage dat eveneens God was, iemand die later werd verwekt en geboren als Jezus Christus. Deze twee Personages waren evenwel geest, onzichtbaar voor menselijke ogen tenzij bovennatuurlijk gemanifesteerd. Maar in de tijd die in vers één wordt beschreven was Jezus *niet* de Zoon van God en was God niet zijn Vader.

Wie was Melchizedek?

Betreffende het begin van Jezus' bestaan vinden wij nog een nadere beschrijving in Hebreeën hoofdstuk 7. Over Melchizedek, die in de dagen van Abraham koning van Jeruzalem was, wordt er gezegd dat Hij tevens de Priester van de Allerhoogste God was. Deze Melchizedek bestond al vanaf de eeuwigheid: „zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsregister, zonder begin van dagen of einde des levens, en, aan de Zoon van God gelijkgesteld, *blijft hij priester voor altoos*” (Hebr. 7:3).

Daar Melchizedek „aan de Zoon van God *gelijkgesteld*” was, en voor eeuwig Hogepriester blijft, en Jezus Christus thans Hogepriester is, zijn Melchizedek en Jezus Christus één en dezelfde Persoon.

Daarom was Christus „zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsregister [in Abraham's tijd], zonder begin van dagen of einde des levens”. Ook God had al *eeuwig* bestaan samen met het Woord. Toen Hij het Woord was, was Jezus een onsterfelijk wezen dat ALTIJD had bestaan; nooit was er een tijd dat Hij niet bestond; Hij had geen begin van dagen. Hij was toen *als* de Zoon van God, Hij was de Zoon van God echter nog niet. Hij was tevens God, samen *met* God.

Deze passages laten zien dat het Woord, in den beginne, voordat er ook maar IETS was geschapen, bij God was, en zelf ook God was. Hoe kan dat nu?

Welnu, de zoon van iemand die Smith heet, kan *bij* Smith (zijn vader) zijn, en ook *is* hij Smith, want hij draagt de naam van zijn vader. Niettemin is hij een afzonderlijke persoon, *bij* Smith (zijn vader), en zelf *is* hij eveneens Smith.

Het enige punt van verschil in deze analogie is dat het Woord, ten tijde van Johannes 1:1, nog niet de Zoon van God was. Hij was evenwel *bij* God, en Hij was zelf ook God.

Zij waren nog geen Vader en Zoon — *maar zij waren het fundament* van wat later het GODDELIJKE GEZIN zou worden!

Momenteel wordt dit gezin gevormd door God de Vader en Jezus Christus zijn Zoon, en door de vele verwekte mensen die NU reeds de verwekte ZONEN EN DOCHTERS VAN GOD zijn (Rom. 8:14,16; 1 Joh. 3:2; 2 Kor. 6:18), en die de Kerk van God vormen.

Dit GEZINSaspect — het GODDELIJKE GEZIN — is van vitaal belang, en dit zal later grondig worden uiteengezet.

Maar waar zijn wij nu?

Lang voordat er iets anders bestond, bestonden wel, onsterfelijk, twee Verheven Wezens, die ALTIJD hadden bestaan. Uw verstand kan zich van dit „altijd” geen voorstelling vormen, maar evenmin kan het zich voorstellen *wat* elektriciteit *is*! Toch weet u dat elektriciteit bestaat en werkelijkheid is!

Hoe Christus Schepper was

Terug naar onze vraag: „WIE en WAT is God?” Voordat er ook maar *iets*

anders tot bestaan kwam, waren daar God en het Woord, bestaande uit geest, niet uit materie, maar desalniettemin zeer werkelijk. TWEE Personen — niet drie. En, vers 3 van Johannes 1, alle dingen (het heelal) werden gemaakt door het Woord.

Tracht dit nu te begrijpen samen met Efeze 3:9: „... God, Welke alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus” (*Statenvert.*).

Ik zal dit verklaren. In de eerste week van januari 1914 werd ik door een landelijk tijdschrift naar Detroit in Michigan gezonden om Henry Ford te interviewen teneinde materiaal te verkrijgen voor een artikel over zijn sensationele nieuwe loonbeleid van \$5 per dag. Ik sprak met Henry Ford in het administratiegebouw; hij was gekleed in een kostuum met witte boord en stropdas. Van daaruit keek ik door een overdekte passage in de reusachtige fabriek (destijds de Highland Park - fabriek) en ik zag misschien wel duizenden mannen in overall aan machines werken die door elektrische energie werden aangedreven. Ford werd de *schepper* van de Ford-auto genoemd. Maar hij maakte de auto's *door* deze werklieden die gebruik maakten van de

Al onze schijnbaar onoplosbare problemen en het kwaad in deze wereld zijn geestelijk van aard.

kracht van elektriciteit en machines.

Op dezelfde wijze is God de Vader Schepper. Maar Hij „schiep alle dingen door Jezus Christus”. Jezus is het Woord. Er staat geschreven: „Hij sprak en het was er” (Ps. 33:9). God zegt Christus wat Hij moet doen (Joh. 8:28-29). Vervolgens spreekt Jezus, als de werkman, en de heilige Geest is de KRACHT die reageert en doet wat Jezus gebiedt.

Verder lezen wij in Kolossenzen 1, te beginnen met vers 12: „En dankt gij met blijdschap de Vader... Hij heeft

ons... overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon zijner liefde... Hij is het beeld van de onzichtbare God [zelfde voorkomen, vorm, gestalte en karakter]... want [door] Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en [voor] Hem geschapen; en Hij is vóór alle dingen hebben hun bestaan in Hem" (vers 12-13, 15-17).

Daarom openbaart Gods Woord dat God en het Woord — twee verheven Personages — ALTIJD samen bestonden, en voordat al het andere, inclusief deze aarde en het gehele universum, geschapen was.

In het citaat hierboven is Christus het beeld (vorm en gestalte) van God. Wellicht maakt het God reëler voor u als u zich realiseert dat Hij dezelfde vorm en gestalte als een mens heeft. Meer bewijs hiervan zal later worden gegeven.

Er was dus een tijd dat alleen deze twee Personages bestonden en VERDER NIETS.

Er is geen sprake van een derde Persoon — een „Geest”. Is God dan tot slechts twee Personen beperkt? De valse drieënheden-doctrine beperkt God inderdaad tot drie Personen. Maar God is niet beperkt. Zoals God herhaaldelijk openbaart is het zijn doel zichzelf te vermenigvuldigen tot wat wel miljarden Goddelijke personen kunnen worden. De valse drieënheden-leer beperkt God, loochent Gods doel en heeft de gehele christelijke wereld misleid. God en het Woord zelf zijn geest, en projecteren hun Geest.

Hoelang zullen zij hebben nagedacht, en gepland, en ontworpen, voordat zij ook maar iets begonnen te scheppen!

Materie — deze aarde, de sterren, nevels, melkwegstelsels — was evenwel niet het eerste dat zij schiepen. *Vóór de schepping van materie schiepen zij engelen.*

In het 38e hoofdstuk van Job spreekt God over de schepping van de aarde. Hij zegt dat alle engelen bij de schepping van de aarde van vreugde juichten (vers 7). Alle engelen bestonden dus reeds toen de aarde geschapen werd.

In Genesis 1:1 staat dat God de aarde en de hemelen schiep. In de meeste vertalingen wordt het woord *hemel* (enkelvoud) gebruikt. Maar in

het oorspronkelijke Hebreeuws dat door Mozes werd geschreven staat het meervoud, *hemelen*, hetgeen impliceert dat het gehele materiële universum gelijktijdig met de aarde werd geschapen. Dit wordt duidelijk gesteld in Genesis 2:4: „Dit zijn de geboorten [het begin] des hemels [hemelen] en der aarde, als zij geschapen werden; ten dage als de Heere God de aarde en den hemel [hemelen] maakte" (*Statenvert.*).

Het woord „dag(e)” is in deze context niet per definitie een dag van vierentwintig uur, maar een onbepaalde periode.

Dit kan evenwel vele duizenden of miljoenen jaren geleden zijn geweest. Vóór de schepping van de mens waren er engelen op aarde geplaatst. Daar engelen onsterfelijke geestelijke wezens zijn, kunnen zij hier wel duizenden of miljoenen jaren vóór de schepping van de mens hebben gewoond. Hoelang openbaart God niet. De aarde was aanvankelijk de verblijfplaats van engelen. Maar in Judas 6 staat dat deze engelen „aan hun oorsprong ontrouw werden en hun eigen woning [de aarde] verlieten...”.

Wat is Gods uiterlijk?

Nu meer details over WIE en WAT God is.

God is geest (Joh. 4:24). Waarom is God voor zoveel mensen niet werkelijk? Omdat God en het Woord uit GEEST bestaan, niet uit materie, niet uit vlees en bloed, zoals mensen. God is voor menselijke ogen *onzichtbaar* (Kol. 1:15). Hij schijnt geen werkelijkheid. Om Hem werkelijkheid te doen schijnen wil het verstand van nature een bepaalde vorm en gestalte visualiseren. Maar ook al bestaat God uit geest en niet uit zichtbare materie, God heeft toch een bepaalde vorm en gestalte.

Wat is Gods vorm en gestalte?

In Genesis 1:26 zegt God: „Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis.” De vorm en gestalte van de mens kennen wij. Dat is dan het beeld, de gelijkenis, de vorm en de gestalte van God.

In verscheidene delen van de Bijbel is geopenbaard dat God een gezicht heeft, en ogen, een neus, een mond en oren. Hij heeft haar op zijn hoofd. Er is geopenbaard dat God armen en benen heeft. En God heeft handen en vingers. Geen enkel dier of insect, geen enkele vogel of vis, of enige andere levensvorm die wij

kennen, heeft handen als die van een mens. Zelfs al had enig ander levend wezen dat wij kennen een verstand om mee na te denken, dan nog zou het zonder handen en vingers niet de dingen kunnen ontwerpen en maken die een mens maakt.

God heeft voeten en tenen en een lichaam. God heeft een verstand. Dieren hebben hersenen, maar geen denkvermogen zoals dat van de mens.

Als u weet hoe een mens eruit ziet, dan weet u wat de vorm en gestalte van GOD is, immers Hij maakte de mens naar zijn eigen beeld, naar zijn eigen gelijkenis!

Een van Jezus' discipelen vroeg Hem hoe God de Vader eruit ziet. Jezus antwoordde: „Ben Ik zolang bij u, Filippus, en kent gij Mij niet? Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien...” (Joh. 14:9). Jezus leek op de Vader. Jezus was in feite „God met ons” (Matth. 1:23). Jezus was de verwekte en geboren Zoon van God.

En wat was het uiterlijk van Jezus? Dat was als dat van een mens, want Hij was tevens de Zoon des mensen. Hij leek zozeer op andere Joodse mannen van zijn tijd dat zijn vijanden Judas omkochten om Hem aan te wijzen en 's nachts in een groep mensen vast te stellen wie Jezus was.

Wij weten nu dus dat God dezelfde vorm en gestalte als een mens heeft. Tevens weten wij dat Hij uit geest bestaat, en niet zoals de mens uit materie is samengesteld. Geest is voor menselijke ogen onzichtbaar, tenzij gemanifesteerd door een speciaal proces.

En *als* zij zo gemanifesteerd zouden zijn, zouden wij zowel God de Vader als Christus nu verheerlijkt in de hemel zien met hun gezicht, hoewel gevormd als een menselijk gezicht, stralend als de zon op volle kracht! Hun ogen als vuur, hun voeten als gloeiend koper en hun haar wit als sneeuw (Openb. 1:14-16).

Gods natuur en karakter

Het belangrijkste van alles is echter wat Gods natuur is — hoe zijn KARAKTER is. Men kan niet weten *wat* God is tenzij men weet wat zijn KARAKTER is!

Het KARAKTER van zowel God de Vader als Christus de Zoon is dat van geestelijke heiligheid, rechtvaardigheid en absolute perfectie.

Dit karakter kan worden samengevat in het ene woord LIEFDE, gedefinieerd als een onzelfzuchtige, liefhebbende zorgzaamheid. Het is de weg van ge-

ven, dienen, helpen, delen, niet de weg van „NEMEN”.

Het is de weg die gespeend is van begeerte, van wellust en hebzucht, van ijdelheid en zelfzuchtigheid, van wedijver, strijd, geweld en verwoesting, naijver en jaloezie, wrok en verbittering.

Gods onvervreembare natuur is de weg van VREDE, en GERECHTIGHEID, BARMHARTIGHEID, GELUK en VREUGDE die uitstralen naar degenen die Hij heeft geschapen!

Het Woord en God LEEFDEN. Wat deden zij? Zij schiepen. Hoe leefden

Toen de enige bewuste levende Wezens bestonden, was God de leider, degene met de grootste macht. Dus zelfs toen de enige bewuste levende Wezens God en het Woord waren, was er een REGERING, met God als het allerhoogste gezag. De regering van God is noodzakelijkerwijze een regering van boven naar beneden. Het kan geen „regering met goedkeuring van haar onderdanen” zijn. De wetten ervan zijn door God in het leven geroepen en bekendgemaakt; ze zijn nooit uitgevaardigd door het volk, geen dictaat van de onderdanen over hoe de regering boven hen over hen moet regeren. Daar zij andere bewuste, denkende, levende wezens schiepen, plaatst juist dit feit de REGERING van God noodzakelijkerwijze boven de gehele schepping, met God als allerhoogste heerser.

Onze menselijke cultuur heeft het prerogatief van wetgeven in eigen hand genomen. Menselijke regeringen, hetzij van een stad, een provincie, een deelstaat of een natie, hebben wetgevende lichamen: gemeenteraden, deelstaatregeringen, congres, parlement, Reichstag, Diet of Knesset. Maar 6000 jaar menselijke ervaring toont de totale onbekwaamheid van de mens om te beslissen wat juist is en wat verkeerd is, of wetten op te stellen voor gedrag en relaties van de mens.

De wetgevende lichamen van de mens hebben zoveel wetten gemaakt, dat de gemiddelde politieagent in een stad onmogelijk zelfs maar 1/6 van de wetten kan onthouden die hij wordt geacht te handhaven. Sommigen herinneren zich misschien een stripverhaal in Amerikaanse dagbladen: „There ought to be a law” („Daar moet een wet voor komen”). Deze strip dreef de spot met het idee dat menselijke wetgevers zoveel wetten hebben gemaakt en toch falen om in iedere mogelijke schending te voorzien.

Gods wet is geestelijk en kan worden samengevat in één eenvoudig maar allesomvattend woord: liefde. Zijn wet als richtsnoer voor het gedrag van de mens is onderverdeeld in de twee grote geboden: liefde jegens God en liefde jegens de naaste. Deze zijn op hun beurt in de 10 Geboden onderverdeeld. Jezus verruimde deze wet door te laten zien hoe het principe ervan zich zo uitbreidt dat nagenoeg iedere moge-

lijke overtreding van de mens erdoor wordt bestreken. Het derde hoofdstuk van 2 Korinthe toont dat Gods wet als principe moet worden toegepast. Dit is samen te vatten in één enkel woord: liefde. Desalniettemin is deze wet zo volmaakt dat ze door het toepassen van het principe ervan, een volledige wet is. Er is slechts één volmaakte wetgever, en dat is God.

Houd in gedachten dat de regering van God berust op de WET van God, dat is de levenswijze van onbaatzuchtige liefde, samenwerking, zorgzaamheid voor het welzijn van de onderdanen. En deze wet van God veroorzaakt vrede, geluk, samenwerking door gehoorzaamheid.

God is een gezin

Nu nog eens naar Genesis 1:1: „In den beginne schiep God...” Dit werd oorspronkelijk door Mozes geschreven op inspiratie van God. Mozes schreef in het Hebreeuws. Het hebreeuwse woord dat als „God” is vertaald is *Elohim*, een substantief of een naam, in meervoudsvorm, maar meestal enkelvoud in het grammaticale taalgebruik. Het is eenzelfde soort woord als *familie, kerk, groep*: één familie bestaande uit twee of meer leden; één kerk samengesteld uit vele leden; één groep van verscheidene personen.

Het verwijst naar precies dezelfde „Personen” die de ene God vormen, zoals wij in Johannes 1:1 vonden: het Woord en God — en elk van deze TWEE Personen is GOD.

MET ANDERE WOORDEN, GOD IS NU EEN GEZIN, tot dusverre bestaande uit slechts de TWEE: God de Vader en Christus de Zoon. INDIEN evenwel de heilige Geest van God in iemand woont, en deze door Gods Geest wordt geleid, dan (Rom. 8:14) is hij een verwekte zoon van God. En ten tijde van Christus' terugkeer naar de aarde in opperste macht en glorie om het KONINKRIJK VAN GOD op te richten, om de REGERING VAN GOD die door Lucifer was afgeschaft te herstellen, zullen allen die door Gods Geest worden gevuld en geleid GEBOREN zonen van God worden. Het GODDELIJKE GEZIN zal dan ALLE VOLKEN REGEREN met de WEER INGEVOERDE REGERING VAN GOD!

De doctrine van de „Drieëenheid” beperkt God tot een vermeende drie Personen. Deze leer VERNIETIGT het ware evangelie van Jezus Christus! Zijn evangelie is het goede nieuws van

Gods onvervreembare natuur is de weg van vrede en vreugde.

zij — wat was hun „levensstijl”? Zij leefden volgens de weg van hun volmaakte karakter, de weg van onzelfzuchtige LIEFDE. Toen Jezus werd gedoopt, zei God de Vader: „Gij zijt mijn GELIEFDE Zoon.” God had het Woord LIEF. En het Woord had God LIEF — gehoorzaamde Hem volledig.

Twee kunnen niet samengaan tenzij zij het eens geworden zijn. Zij stemden volkomen overeen en werkten volledig samen. Bovendien kunnen twee niet in voortdurende vrede samengaan, tenzij er een het hoofd is, of de leider, iemand die het voor het zeggen heeft. God was de leider.

Hun levenswijze bracht volmaakte vrede, samenwerking, geluk, vervulling. Deze WIJZE van leven werd tot WET. Een wet is een gedragscode of relatie tussen twee of meer mensen. Men zou de regels bij een sportwedstrijd de „wet” van het spel kunnen noemen. Het bestaan van een wet vereist een straf op de overtreding ervan. Er kan geen wet zijn zonder straf op de schending ervan.

God: Schepper van gezag

De realiteit van de wet vooronderstelt een REGERING. Regeren is het uitvoeren en handhaven van de wet door iemand die het gezag heeft. Dit vereist gezaghebbend leiderschap — iemand met volmacht.

het nu spoedig komende KONINKRIJK VAN GOD — de enige hoop van deze wereld en zijn verwarde mensheid!

De drieënheden doctrine daarentegen is de doctrine van de grote valse religie die in Openbaring 17:5 wordt genoemd: „Een geheimenis: het grote Babylon, moeder van de hoeren en van de gruwelen der aarde.”

Met deze doctrine, en nog andere, heeft Satan het gehele traditionele christendom MISLEID.

De drieënheden doctrine

De algemeen aanvaarde leer van het traditionele christendom is dat God een „Drieënheden” is, God in drie Personen: Vader, Zoon en Heilige Geest.

Hoe is deze drieënheden doctrine het traditionele christendom binnengekomen?

Zeer nadrukkelijk komt hij niet uit de Bijbel. Ik haalde Openbaring 12:9 aan, waar staat dat alle volken door Satan de duivel zijn misleid. Hoe heeft de sluwe Satan deze doctrine dan in het „christendom” ingevoerd?

De geschiedenis van deze kwestie is belangwekkend. Het lijkt ongelooflijk dat een wezen als Satan niet alleen de hele wereld heeft weten te bedriegen, maar tevens het „christendom” — de religie die Christus' naam draagt en naar men denkt zijn ware religie is. Toch deed Satan dat, paradoxaal genoeg!

Hij deed het door middel van zijn grote valse kerk, in 33 n. Chr. gesticht door Simon de Tovenaar, die in het 8e hoofdstuk van Handelingen wordt beschreven als de leider van de Babylonische mysteriënreligie in Samaria. In 2 Koningen 17:23-24 staat dat Salmeneser, de koning van Assyrië, die het noordelijke koninkrijk, het koninkrijk Israël, was binnengevallen en had veroverd, de mensen uit hun land Samaria wegvoerde en mensen van de Babylonische mysteriëngodsdienst uit de provincies van Babylon naar het land overbracht. Uiteraard waren dat heidenen. In de tijd van Christus woonden zij nog steeds in dit gebied van noordelijk Palestina. De Joden van Judea van Christus' tijd wilden niets met hen te maken hebben en noemden hen minachtend „honden”. In de eerste eeuw hingen zij nog altijd deze heidense mysteriënreligie uit Babylon aan.

In 33 n. Chr., twee jaar nadat Jezus Christus vanuit de hemel op de Pinksterdag de Kerk van God had

opgericht, ging de diaken Filippus, die later evangelist werd, naar Samaria om er Christus' evangelie te prediken. Samen met de menigte kwam deze Simon de Tovenaar naar hem luisteren.

Simon had de mensen van dat land in zijn ban, en „allen, van klein tot groot” volgden hem als hun leider in de Babylonische mysteriënreligie, „en zeiden: Deze is wat genoemd wordt de grote kracht Gods” (Hand. 8:10).

Toen de mensen Filippus' prediking van het koninkrijk van God geloofden, werden zij gedoopt, en deze Simon slaagde erin samen met hen gedoopt te worden.

Vervolgens kwam Simon bij de apostels Petrus en Johannes, bood smeergeld aan, en vroeg hun hem de heilige Geest te geven. Petrus wees hem streng terecht. Maar Simon riep zichzelf desondanks uit tot een christelijke apostel, en noemde de heidense mysteriënreligie uit Babylon „christendom”. Hij nam de leer van „genade” ter vergeving van zonde over (iets wat de heidense religies nooit hadden gekend), maar hij keerde genade om in permissie om God ongehoorzaam te zijn (Judas 4). Hij streefde ernaar zijn heidense godsdienst, onder de naam „christendom”, tot een universele godsdienst te maken, en daardoor de wereldheerschappij te bemachtigen.

Simon, de „Pater” (Petrus) van zijn vervalste godsdienst, wist dit tijdens zijn leven niet te bereiken. Maar latere leiders bereikten inderdaad, toen het hoofdkwartier naar Rome was verplaatst, politiek gezag over het Romeinse Rijk en de middeleeuwse opvolger ervan, het „Heilige Roomse Rijk”. Dit Rijk bevindt zich momenteel in het proces van wederoprichting!

Vervalst evangelie

In het 6e decennium van de eerste eeuw had een groot deel van het Midden-Oosten zich van het ware evangelie tot een vervalsing gewend (Gal. 1:6-7). In de jaren 90 van de eerste eeuw was de apostel Johannes nog steeds in leven. Op het eiland Patmos schreef hij het boek Openbaring.

Korte tijd later trachtte de kerk die in het jaar 33 door Simon was gesticht

het ware christelijke Pascha (waarvan Christus de vorm had veranderd van die van offerlammeren in ongezuurd brood en wijn) te veranderen in een Babylonische ceremonie, Pasen, in het Engels Easter genoemd — naar de godin Astarte of Ishtar [vgl. ook Duits: Ostern].

Na de dood van de apostel Johannes ontstond er een controverse over de Pascha-Pasen/Easter-kwestie tussen een discipel van Johannes, Polycarpus, en de bisschop van Rome, inmiddels leider van de kerk die door Simon was gesticht.

Nog later had een andere discipel van Christus' ware christendom, Polycrates, een nog heftiger controverse over dezelfde kwestie met een latere bisschop van Rome. Deze theologische strijd werd de Quartodecimanse Controverse genoemd. Polycrates hield vol dat het Pascha, zoals Jezus en de oorspronkelijke apostelen leerden, op de avond van de 14e Nisan (de eerste maand van de heilige kalender, die in de lente valt) moet worden gehouden in de nieuwe christelijke vorm die door Jezus en door de apostel Paulus (1 Korinthe 11) was ingevoerd en waarbij ongezuurd brood en wijn werden gebruikt in plaats van het offeren van een lam.

Toen Jezus op aarde sprak, geloofden slechts 120 mensen wat Hij zei.

Rome eiste echter dat het op een zondag moest worden gevierd.

In ongeveer dezelfde tijd woedde er nog een andere controverse, die tussen Arius van Alexandrië, een christelijke leider die in 336 stierf, en andere bisschoppen, over de Drieënheden. Arius verzette zich vastberaden tegen de drieënheden doctrine en hij had vele volgelingen.

In 325 riep keizer Constantijn het Concilie van Nicea bijeen om deze controversen te beëindigen. Constantijn was toen nog geen „christen”, maar als politiek leider nam hij de macht in handen. Het Concilie be-

krachtigde zowel de Paaszondagdoctrine als de Drieëenheid. Constantijn, de burgerlijke machthebber, maakte er een WET van. Hij was echter niet in staat er WAARHEID van te maken!

Satan heeft de gehele wereld misleid met betrekking tot WIE en WAT God is — en met betrekking tot de ware natuur van Christus en de heilige Geest. Bovendien heeft hij de wereld misleid met betrekking tot de REGERING VAN GOD, die op de geestelijke WET VAN GOD is gebaseerd. En verder betreffende WAT en WAAROM de mens is, wat behoud is, hoe men het kan ontvangen, wat het ware evangelie is, wat en waarom de Kerk is en wat er in de toekomst zal gebeuren!

Hoe is God?

Het woord *drieëenheid* wordt nergens in de Bijbel gebruikt. Ik zal, naarmate wij verderkomen, volkomen duidelijk maken dat God zichzelf niet tot een „Drieëenheid” heeft beperkt. De verrassende waarheid is, eenmaal begrepen, de wonderbaarlijkste openbaring die het menselijke verstand kan opnemen of bevatten!

De allereerste idee of leer dat God een drieëenheid is ontstond in de tweede helft van de tweede eeuw — honderd jaar nadat het Nieuwe Testament voor het grootste gedeelte was geschreven. Het valse christendom, uitgebroed door Simon de Tovenaar, propageerde deze leer krachtig, evenals die van het heidense Pasen. Maar de ware Kerk van God bood er even krachtig weerstand aan. De controverse werd zo hevig dat de vrede in de wereld erdoor werd bedreigd. De toen nog heidense keizer Constantijn riep dus dit Concilie van Nicea bijeen om de kwestie op te lossen. De medestanders van de Romeinse keizer waren veel groter in aantal dan die van de vervolgte ware Kerk van God.

Een profetie over deze twee kerken kunt u in het boek Openbaring vinden. In het 12e hoofdstuk staat de profetie over de ware, zwaar vervolgte Kerk van God. Jezus noemde haar een „klein kuddeke”. In het 17e hoofdstuk vindt u de profetie over de valse kerk — een zeer grote kerk, door God genoemd: „Een geheimenis: het grote Babylon, moeder van de hoeren” (vers 5). Zij trok één lijn met en heerste over (zat schrijlings op) de politieke regeringen. De hele wereld zal zich zeer VERBAZEN (vers 8) als dit religieus-politieke „Heilige

Roomse Rijk” van de Middeleeuwen weer tot leven wordt gebracht! Het bevindt zich nu in de voorstadia daarvan, en het zal voortkomen uit de Europese Gemeenschap!

Valse tekst toegevoegd

Er is in de Bijbel slechts één korte passage die gewoonlijk door de aanhangers van de „Drieëenheid” wordt gebruikt ter ondersteuning van de drieëenheidsdoctrine. Deze passage is te vinden in 1 Johannes 5:7-8 en staat in de Nieuwe Vertaling tussen teksthaken: „Want drie zijn er, die getuigen [in de hemel: de Vader, het Woord, en de Heilige Geest; en deze drie zijn één. En drie zijn er, die getuigen op de aarde]: de Geest en het water en het bloed, en de drie zijn tot één.” De woorden die hier tussen teksthaken staan werden waarschijnlijk in het begin van de 4e eeuw aan de Latijnse Vulgaat-vertaling toegevoegd! Ze komen niet voor in *enig* ouder grieks handschrift en evenmin in andere vertalingen. Ze werden aan de Vulgaat toegevoegd in de hitte van de controverse tussen Rome en Arius en Gods mensen.

Bijbelcommentaren verklaren dat deze woorden nooit door de apostel Johannes werden geschreven en evenmin voorkomen in de bestaande vroege en latere copieën van zijn handschrift. In zijn drie brieven en in het boek Openbaring spreekt de apostel Johannes over „de Vader en de Zoon” (vgl. 1 Joh. 1:3), maar nooit over „de Vader en het Woord”, behalve dan in dit niet geïnspireerde deel van 1 Johannes 5:7-8.

De aartsbedrieger Satan had een gronde reden om dit misleidende vers te laten opnemen in de Latijnse Vulgaat, vanwaar het in andere vertalingen is geslopen. De drieëenheidsdoctrine schakelt volledig het evangelie van Jezus Christus uit. Zijn evangelie is de BOODSCHAP die Hij van God de Vader aan de mensheid bracht: het goede nieuws van het komende KONINKRIJK VAN GOD! Dit is precies wat Satan boven alles wil vernietigen. Naarmate wij verdergaan zal dit duidelijk worden.

Een wereldbekende evangelist zei eens: „Toen ik jaren geleden de Bijbel begon te bestuderen, was de leer van de Drieëenheid een van de meest complexe problemen waarop ik stuitte. Ik heb het nooit volledig kunnen oplossen, want het bevat het as-

pect van een mysterie. Ofschoon ik het tot op vandaag niet volledig begrijp, aanvaard ik het als een openbaring van God... Het verklaren en verduidelijken van de Drieëenheid is een van de moeilijkste opgaven van een christen.”

Ook maakt men veel gebruik van het feit dat in verband met de heilige Geest op een aantal plaatsen in moderne vertalingen achteloos het mannelijke voornaamwoord *Hij* is gebruikt. Maar niet altijd; soms wordt in dezelfde vertalingen naar de heilige Geest verwezen met *het*. Bijvoorbeeld in de passage die de komst van de heilige Geest beschrijft voor de oprichting van de Kerk van God op die gedenkwaardige Pinksterdag.

Heilige Geest uitgestort

De heilige Geest kwam uit de hemel, hoorbaar, met het geluid van een enorme windvlaag, „en vulde het gehele huis, waar zij gezeten waren”. Vervolgens *verscheen* de heilige Geest: „En er vertoonden zich aan hen tongen als van vuur, die zich verdeelden, en *het* [de heilige Geest in de vorm van verdeelde tongen] zette zich op ieder van hen” (Hand. 2:2-3). In vers 18 haalt Petrus de profeet Joël aan: „[Ik zal] van mijn Geest *uitstorten*...” De heilige Geest kan, evenals water of een andere vloeistof, worden „*uitgestort*”. Kunt u een persoon uitstorten van de een in de ander, zoals hier van God in de daar bijeengekomen mensen? Johannes 7:37-39: „En op de laatste, de grote dag van het feest, stond Jezus en riep, zeggende: Indien iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke! Wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien. Dit zeide Hij van de Geest, welke zij, die tot geloof in Hem kwamen, ontvangen zouden; want de Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was.”

En in Handelingen 10:45: „... dat de gave van de Heilige Geest ook over de heidenen was *uitgestort*.”

Samenvatting

Kort samengevat: God is een GEZIN, op het ogenblik bestaande uit de TWEE Personen van Johannes 1:1-4, maar met vele duizenden, reeds door Gods Geest *verwekte* kinderen in Gods ware Kerk. Dezen zullen spoedig bij Christus (Zie verder pagina 22)

Is godsdienst alleen voor vrouwen?

Carn Catherwood

Ik heb mijn jeugd in een in wezen godsdienstige gemeenschap in Canada doorgebracht. Verscheidene grote kerken lagen binnen loopafstand van ons huis.

De meeste scholen stonden onder leiding van religieuze orden. Zelfs de politieke gewoonten van het gebied waren gebaseerd op godsdienstige leerstellingen en beginselen.

Godsdienst was er beslist alomtegenwoordig, een wezenlijk onderdeel van het leven... in het bijzonder voor vrouwen.

Maar voor mannen? In het algemeen bewezen zij slechts lippendienst aan de godsdienstleer die ons leven had bepaald. Zij luisterden plichtmatig, maar het waren de vrouwen die deze principes toegewijd in praktijk brachten, probeerden ernaar te leven en die ze aan hun kinderen onderwezen.

De dubbele moraal

Die dubbele moraal is een van de oorzaken dat ik mij van de godsdienst afwendde toen ik volwassen werd.

Al werd benadrukt dat regelmatig kerkbezoek een plicht van wezenlijk belang was, toch viel het me op dat de mannen, tenzij bij bijzondere gelegenheden, slechts zelden diensten bijwoonden. De banken waren gevuld met vrouwen — slechts hier en daar een vaak al wat oudere man, die meestal in verlegenheid en niet op zijn plaats leek. Waarom?

Ik herinner mij dat een bejaarde buurvrouw mij vertelde dat God vrouwen op de een of andere manier

Waarom worden erediensten zo vaak voor het grootste deel door vrouwen bijgewoond? Zijn vrouwen vromer dan mannen? Kunnen mannen antwoord op hun vragen vinden door de godsdienst van de Bijbel na te leven?

had voorbestemd voor een „bijzondere vorm van vroomheid”. Mannen, zo beweerde zij, waren van nature zondiger, minder gevoelig voor geestelijke zaken, en veel moeilijker te bekeren.

Godsdienst was, zo leek het tenminste, vooral iets voor vrouwen. Mannen die vaak naar de kerk gingen, die in tijden van beproeving baden, die probeerden een goed, moreel verantwoord leven te leiden, waren geen „echte mannen”.

Waar komt die dubbele moraal in onze samenleving vandaan? Is godsdienst per slot van rekening alleen iets voor vrouwen?

Eens was godsdienst alleen voor mannen

Het is veelzeggend dat vele volken in de Oudheid godsdienst beschouwden als „vooral voor mannen” en *niet* voor vrouwen! In de meeste culten uit de voor-christelijke tijd dacht men dat vrouwen niet alleen een mindere positie tegenover mannen hadden, maar ook tegenover de godheden die zij verkeerden.

Onder sommige omstandigheden werd vrouwen zelfs de toegang tot de lokale godheid ontzegd. Polygamie was vaak aan de orde van de dag en maagdenoffers en tempelprostitutie waren niet ongewoon. De vrouwen leidden voor het grootste deel een afzonderd leven, kregen geen onderwijs en er werden hen slechts magere rechten gegund. In de meeste van dergelijke samenlevingen was godsdienst op alle belangrijke punten een exclusief mannelijk domein. Men vond gewoonlijk dat

vrouwen gevoel voor geestelijke zaken misten en niet in staat waren om diepgaand theologisch onderricht te begrijpen.

De buitensporigheden die door de omringende heidense culten aan vrouwen waren opgelegd hadden geen vaste voet gekregen in de Joodse praktijk ten tijde van de geboorte van Christus. Maar de meeste Joden beschouwden vrouwen toch, zo niet intellectueel, dan toch geestelijk als minderen. Hoewel Joodse vrouwen vrijheden genoten die in veel andere samenlevingen niet te vinden waren was het onderwijs in godsdienstaangelegenheden toch bijna uitsluitend voorbehouden aan mannen.

Christus onderwees mannen en vrouwen

Toen Jezus op het toneel verscheen gaf Hij nieuwe aandacht aan de ware betekenis van de godsdienst. Hij benadrukte dat berouw, bekering en gehoorzaamheid aan God voor *alle* menselijke wezens noodzakelijk waren.

(Zie verder pagina 20)

RIJK AR

V

elen van ons, gedwongen om te leven in deze gejaagde, harteloze, moderne wereld, dromen af en toe van een land dat anders is.

Het is misschien een land waar stille valleien in de schaduw liggen van koele, groene heuvels.

Kristalheldere beekjes storten zich van verheven bergen omlaag, en de lucht is geladen met de geur van exotische bomen, kruiden en bloemen. De bewoners zijn er tevreden, want hun land kent geen misdaad, geen bittere armoede, geen hongerdreiging en geen oorlog. Zij leven in vrede met de wereld en met elkaar. Iedereen heeft er werk. De mannen kunnen er man zijn. De vrouwen zijn er blij dat zij vrouw zijn. De kinderen hebben er eerbied. Criminaliteit is een onbekend verschijnsel.

Misschien bestaat zo'n land alleen in onze dromen. Misschien heet het Bhoetan. Met andere redactieleden van DE ECHTE WAARHEID had ik onlangs de gelegenheid om een week in dit betoverende koninkrijkje in de Himalaya door te brengen. Een ongebruikelijke kans, want jaarlijks krijgen

niet meer dan 2000 mensen een uitnodiging voor een bezoek aan Bhoetan. Eeuwenlang was Bhoetan letterlijk een verboden koninkrijk in de bergen. Het heeft pas de laatste jaren, en dan nog behoedzaam, de poort naar de buitenwereld opengezet.

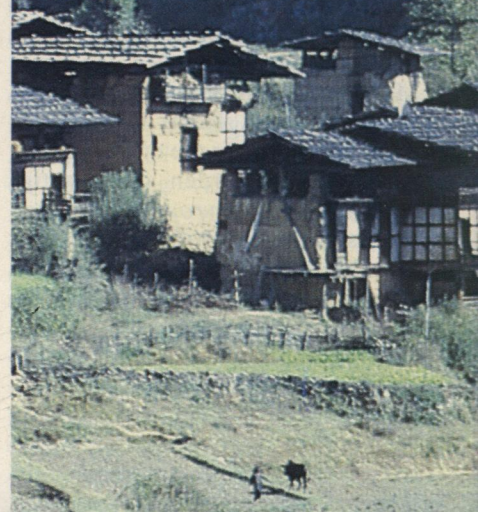
Wij hebben het gevoel dat de lezers van DE ECHTE WAARHEID graag onze ervaring met ons delen, want een opmerkelijke reiziger heeft zelfs aan een kort bezoek aan Bhoetan genoeg om een glimp op te vangen van hoe de wereld er gisteren uitzag.

En een aanduiding van hoe zij morgen kan zijn!

Een plaats die anders is

Wij bereikten Bhoetan door de lucht. Tot 1983 was Bhoetan alleen toegankelijk per jeep, over een bochtige weg die begint op de vlakten van Noord-India. Vliegen gaat sneller, maar is niet minder spectaculair. De kleine Dornier 228 deed anderhalf uur over de vlucht van Calcutta, over de verarmde vlakten van Bangladesh, tot in de indruk-

Druk Gyel Dzong bewaakte eens de Parovallei tegen noordelijke plunderslaars. Tegenwoordig komt het gevaar voor Bhoetan's rustige levenswijze van een andere kant. Inzet rechts: vruchten van haar arbeid; de Bhoetanezen zijn voor hun levensonderhoud afhankelijk van kleinschalige landbouw. Inzet uiterst rechts: feest in Punakha Dzong.

M LANDJE

wekkende heuvels aan de voet van de Himalaya. Bhoetan rijst letterlijk op om je te begroeten, het is immers een van de meest bergachtige landen ter wereld. Tachtig procent van het land ligt meer dan tweeduizend meter hoog.

Toen het vliegtuig zijn doel, het enige vliegveld van Bhoetan in de Parovallei, naderde, moest het slingerend zijn weg tussen de bergen door vinden. Beneden ons (en soms boven ons) leunden kleine huisjes op een onvoorstelbare manier op smalle richels, en steile hellingen waren met veel zorg veranderd in onwaarschijnlijk aandoende sawah's. De Indiase piloot landde voorzichtig en op tijd, en toen de motor van het kleine vliegtuig afsloeg, werden wij in volledige stilte gehuld. Dit was inderdaad een plaats die anders is.

Wij werden voorgesteld aan Kinley Dorji, de man die onze gastheer zou zijn. Een vriendelijke, beschaafde jongeman die vloeiend Engels sprak.

De eerste twee dagen van ons bezoek brachten wij in de Parovallei door. Paro is een van de twee belangrijkste vestigingsplaatsen van het land — dichtbevolkt volgens de normen van Bhoetan — een rustig plattelandsdorp naar gebruikelijker maatstaven. De bodem van de vallei was bespikkeld met sierlijke boerderijtjes, met daaromheen kleine velden waarop bruine rijst, tarwe, koren (mais) en groenten — voornamelijk peper — werden verbouwd.

De mensen waren bezig met het binnenhalen van hun graan, zorgvuldig, met sikkels. Een van de vrouwen rechtte haar rug en liet me trots de opbrengst van haar werk zien: een armvol gouden tarwe. Ik vroeg haar in gebarentaal of ik een foto van haar kon maken. Ze gebaarde dat ik op het veld moest komen, en berispte me toen scherp. Ik was per ongeluk op wat tarwe dat op de grond lag gaan staan. In Bhoetan moet graan met eerbied worden behandeld. Deze oogst is het resultaat van maanden vlijtig werken. Alleen een onwetende Westerling, die zijn dagelijks brood uit de supermarkt haalt, zou er zo gedachteloos op gaan staan.

Ik putte me uit in verontschuldigen, en haar stralende glimlach liet zien dat ze me het vergeven had.

Niet ver daarvandaan was haar man lemen bakstenen aan het vormen om hun boerenhuis te repareren. Bhoetane huizen zijn meesterlijk ontworpen

— koel in de zomer, warm in de winter — ruim en makkelijk te onderhouden, en toch op een schitterende manier zo ontworpen dat ze een eenheid vormen met hun omgeving. Ze zijn rijk versierd — zoals bijna ieder gebouw in Bhoetan — met traditionele motieven. Wij hebben geen lelijk gebouw gezien.

De gedachte aan mijn eigen bescheiden maar toch ingewikkelde huis in Californië kwam bij me op. Het is gerieflijk genoeg als alles het doet, maar hoe hulpeloos zijn wij niet als dat niet zo is. Veel zogenaamde beschaafde mensen zijn maar een verlengsnoer ver van het stenen tijdperk verwijderd. Wat moeten wij kunstmatig leven! Omdat de prijzen van onroerend goed de lucht in zijn geschoten is het bezit van zelfs maar een bescheiden eigen huis voor velen in de geïndustrialiseerde wereld een niet te verwezenlijken droom geworden. Zij moeten het doen met een paar gehuurde kamers in een flatgebouw. Het contact met de natuur is beperkt tot een parkiet of een hamster in een kooitje, en een paar planten die op het balkon een moedige strijd uitvechten met de vervuiling, terwijl het wisselen van de seizoenen alleen aangeduid wordt door „zomer” of „winter” uitverkoppen in het winkelcentrum.

Ik bewonderde deze familie in Bhoetan, die op zichzelf een bestaan, terwijl zij hun voedsel binnenhaalde en hij hun huis bouwde. Als ze me benijdden, een vreemdeling uit de uitzinnige, materialistische, vooruitgangsverdwaasde en plezierverliefde buitenwereld, dan was dat niet te merken.

Koningen en priesters

Bhoetan is eeuwenlang op zichzelf gebleven in zijn schuilplaats in de Himalaya. Het tekende een eeuwigdurend vredesverdrag met het Britse Empire — en het vernieuwde dat in 1949 met India. Op den duur kregen de Britten respect voor de taaie en onafhankelijke Bhoetanezen.

Henry Bogle reisde in 1774 naar Bhoetan, en hij beschreef de bevolking als volgt. „Hoe meer ik zie van de Bhoetanezen, hoe meer ik met ze ingenomen ben. De gewone mensen zijn opgewekt, openhartig en ik vermoed, door en door betrouwbaar... zij zijn de best gebouwde mensensoort die ik ooit heb gezien.

„De eenvoud van hun manier van doen, de zeldzaamheid van omgang

met vreemdelingen en hun sterk godsdienstig besef behoeden de Bhoetanezen voor die ondeugden waaraan meer beschaafde naties verslaafd zijn. Leugenachtigheid en ondankbaarheid zijn hen vreemd. Die vormen van oneerlijkheid, en al die andere die door geldzucht worden opgeroepen, kennen zij niet. Moord vindt slechts zelden plaats, en is over het algemeen een gevolg van woede en niet van hebzucht.”

Nu nog is dat een juiste beschrijving van de hedendaagse Bhoetanezen.

In de tijd dat Bogle Bhoetan bezocht kende het land een regeringssysteem in twee lagen. De macht werd gedeeld door de Shabdrung — een godsdienstige leider, en de Debs, die wereldlijke en tijdelijke zaken behartigden. Het bestuur werd uitgeoefend door middel van een keten „dzongs”, ofwel versterkte kloosters. In vredes-tijd waren deze grote gebouwen een middelpunt van geestelijk en wereldlijk gezag. Als er gevaar dreigde werden de dzongs omgebouwd tot machtige en onneembare forten.

De macht werd samengevoegd door de instelling van een erfelijke monarchie in 1907, toen Sir Ugyen Wanchuk tot koning werd gekroond. Hij stierf in 1926, en werd opgevolgd door zijn zoon Jigme Wanchuk, die tot 1952 regeerde.

De derde erfelijke vorst, Jigme Dorji Wanchuk, regeerde van 1952 tot 1972. Het was een man met een heldere visie en een groot inzicht in de toekomst. Tijdens zijn bewind begon Bhoetan voorzichtig zijn weg te zoeken naar de twintigste eeuw. Er werden wegen aangelegd waar tevoren alleen bochtige paden voor yaks waren geweest. Er werden scholen en ziekenhuizen geopend en er werden ministeries opgericht om landbouw en veeteelt te moderniseren. Een enkele kleinschalige industrie werd gestart. Een belangrijke hulpbron voor Bhoetan vormen de snelstromende rivieren. Twee waterkrachtcentrales voorzien de Parovallei en de hoofdstad Thimpu van elektriciteit. Bhoetan is ook in staat om hydro-elektrische energie naar zijn buurlanden uit te voeren.

De huidige koning van Bhoetan, Jigme Singye Wanchuk, zet zijn vaders beleid van voorzichtige modernisering voort. Hij en zijn adviseurs weten dat de waarden van de traditionele manier van leven vernietigd zouden worden als het land zich vol over-

gave in de modernisering stort. De geregeerders van Bhoetan zijn tot het besef gekomen dat het land drie eeuwen vooruitgang heeft gemist. Zij zijn ook zo verstandig geweest om in te zien dat zij een deel van die vooruitgang ook uitstekend konden missen.

Buitenlandse hulp van vrienden wordt in dank aanvaard, maar Bhoetan heeft geweigerd om een hypotheek van massale schulden op zijn toekomst te leggen. De regering is er trots op dat zij al haar rekeningen op tijd betaalt.

Bewakers van de traditie

De Bhoetanezen hebben hun uitzonderlijke regeringsvorm in stand weten te houden, waarbij godsdienstige en wereldlijke leiders samenwerken om de zaken van het land te behartigen.

Op een morgen reed Kinley Dorji ons over een bochtige weg door de Parovallei naar Druk Gyel Dzong. Deze dzong bewaakte eens de vallei tegen Tibetaanse plunders uit het noorden. Zij deden meermaals een inval, maar zij kwamen nooit verder dan Druk Gyel Dzong. Nu is de grens met Tibet gesloten en de dzong is een ruïne, slachtoffer van een brand in 1952. Hij is niet herbouwd. Maar de meeste oude dzongs doen nog altijd dienst als wereldlijke en godsdienstige bestuurscentra en bewaken het land zo nog altijd tegen nieuwe vijanden.

Deze vijanden zijn wijzelf, of, liever gezegd, de wereld die wij hebben geschapen. De gevaarlijkste natuurlijke vijanden van de Bhoetanezen zijn hebzucht, corruptie, misdaad en het verval van waarden die hand in hand schijnen te gaan met materiële ontwikkeling.

De Bhoetanezen hebben zorgvuldig de rol van de godsdienst bewaard. Godsdienstige en wereldlijke zaken blijven onscheidbaar — omdat ze immers vanuit dezelfde gebouwen, de dzongs, geregeld worden. Boeddhistische monniken en gekozen gezagsdragers delen de last van het bestuur.

De meeste problemen en meningsverschillen worden opgelost op het niveau van de gemeente, door lokale oudsten die op basis van verdienste door het volk worden uitgekozen. Grotere problemen kunnen worden doorverwezen naar de verschillende niveaus van het bestuur tot bij de Koninklijke Adviesraad en de Koning zelf. Het systeem werkt goed en er is een traditie van eerbied en vertrouwen tussen bestuurders en bestuurden. De functionarissen die wij ontmoetten waren

vaak verrassend jonge mannen die begrepen dat hun opleiding hen de verplichting oplegde om de dienaren van het volk te zijn.

Het Boeddhistische geloof is verweven in het patroon van alle aspecten van het leven in Bhoetan. In de Simtokha Dzong in een buitenwijk van de kleine hoofdstad van Bhoetan, Thimpu, zagen wij tieners die ijverig bezig waren om de ingewikkelde dansen te leren die op de festivals worden opgevoerd. In een chhorten, of tempel, in de stad kwamen wij oude mensen tegen die daar iedere dag komen bidden voor het welzijn van de hele mensheid. „Het is hun baan”, verklaarde Kinley Dorji. „Zij kunnen niet meer op het veld werken, maar zij zijn nog altijd nuttig.”

De Bhoetanezen hebben aan het onderwijs hoge prioriteit gegeven, zodat de meeste kinderen een opleiding kunnen volgen. Het onderwijs wordt in het Engels gegeven — wat verklaart dat veel van de kinderen die wij tegenkwamen Engels spraken.

De nationale taal, het Dzongka, wordt op het ogenblik vernieuwd om er ook moderne begrippen mee uit te kunnen drukken. „Maar wij willen niet dat het onnatuurlijk of belachelijk wordt”, verklaarde Kinley Dorji. „Wij hebben er geen bezwaar tegen om een vreemd woord te lenen als er geen zinnige manier is om iets in het Dzongka uit te drukken.”

Ik vroeg hem wat het Bhoetanese woord voor „vervuiling” is. „Ik denk dat wij jullie woord ervoor zullen moeten gebruiken,” antwoordde hij, en hij voegde eraantoe, „maar ik hoop dat wij het niet nodig zullen hebben.”

Hou het eenvoudig

Voor Bhoetan bestaat geen noodzaak om te industrialiseren. De landbouw en de seizoenen zijn het middelpunt van het leven. Bruine rijst, bonen, graan (mais), pepers en een grote verscheidenheid aan fruit groeien in overvloed. De dieren hebben hun weiden en in de rivieren zit vis. Het dagelijkse voedsel is eenvoudig maar voldoende. De gemiddelde levensduur benadert die van de Westerse wereld. Hart- en vaatziekten, kanker en andere gezondheidsproblemen die met stress samenhangen komen zo goed als niet voor.

De Bhoetanezen spreiden een typerende praktische houding ten toon ten opzichte van de mechanisatie van hun traditionele landbouwmethoden.

„Wij hebben een paar landbouwtrekkers nodig, maar we willen er niet te veel”, legde een opzichter van het nationaal landbouwkundig proefstation in de Parovallei uit. „Wij vragen ons af: waarom willen wij arbeidsbesparende apparaten? Wat is er mis met werk?”

Maar niemand houdt van slaafs werk. De opzichter liet ons trots een eenvoudig werktuig zien voor het wieden van rijstveldjes. Daarmee kon één man het werk van tien doen, en zo werden vele uren langdradig werk uitgespaard en werden de boeren in staat gesteld om produktiever en plezieriger werk te doen. Dit simpele gereedschap wordt volledig in Bhoetan vervaardigd, en tegen kostprijs (ongeveer 30 gulden) aan de boeren verkocht.

De reisgidsen zeggen dat een bezoek aan Bhoetan een stap terug in het verleden is. Mogelijk. Maar ik vraag me af of het op een bepaalde manier niet ook een blik op de toekomst is.

Vele geleerden in de geïndustrialiseerde wereld hebben geopperd dat de terugkeer naar een eenvoudiger manier van leven meer bevrediging zou geven. Alvin Toffler (*The Third Wave*) en wijlen Eric Schumacher (*Small Is Beautiful*) hebben uiteengezet hoe technologische vooruitgang in overeenstemming kan worden gebracht met een eenvoudiger manier van leven. Er is niets wezenlijks mis met vooruitgang. God heeft de mens geschapen om te denken en te groeien, en wij zijn niet geschapen om op een primitieve manier te leven. Maar er valt evenmin iets bewonderenswaardigs te ontdekken aan de moderne industriële samenlevingen met hun ineenstortende waarden, uit elkaar vallende families, verdwijnende normen en teleurgestelde, boze kinderen zonder doel in het leven. En niet te vergeten de kernwapens waarmee de supermachten elkaar en de hele wereld bedreigen. Ontwikkeling is tot dusver allerminst een onverdeelde zegen geweest. En zij is voorbestemd om een *onverdeelde vloek* te worden — want de meest „geavanceerde” maatschappijen van de wereld liggen op een koers die hen tot botsing en de mens op de rand van volkomen vernietiging zal brengen.

Een aanduiding van morgen

De Hebreeuwse profeten van de Bijbel voorzagen onze tumultueuze moderne wereld. Zij waarschuwden ervoor dat

(Zie verder pagina 23)

INTERNATIONALE INFORMATIE

Erfenis en hoop

Veel mensen in de Verenigde Staten hebben verlangend uitgezien naar het privébezoek van koningin Sirikit van Thailand eerder dit jaar. Amerikanen worden geboeid door het koningschap en de komst van een echte, regerende vorstin naar hun land is altijd een spectaculaire aangelegenheid.

Hare Majesteit heeft hen niet teleurgesteld. Zij was al wat een koningin behoort te zijn. De waardigheid en desondanks natuurlijke vriendelijkheid waarmee zij de vele sociale verplichtingen volvoerde deden haar het hart veroveren van allen die haar ontmoetten. Of het nu een diner gold in het Witte Huis met de President en zijn vrouw, een galabanket in Palm Beach, of een minder formele receptie van de Thaise gemeenschap in Los Angeles, het bezoek van koningin Sirikit werd steeds tot in het kleinste detail verslagen.

Bij het doorlezen van deze verslagen schijnt echter één belangrijke reden voor haar bezoek over het hoofd gezien of althans ondergewaardeerd te zijn. Koningin Sirikit kwam naar het Amerikaanse continent met een missie — een missie die zij met haar echtgenoot, koning Bhumibol Adulyadej, deelt sinds de dag van hun kroning meer dan 30 jaar geleden.

Op die dag legde koning Bhumibol de traditionele gelofte van alle Thaise koningen af: „Wij zullen met rechtvaardigheid regeren tot welzijn en geluk van het Thaise volk.” In hun lange regeringsperiode samen (de langste tot dusverre van alle koningen van het Huis van Chakri, dat teruggaat tot de stichting van het huidige Thailand, 200 jaar geleden), hebben koning Bhumibol en koningin Sirikit hun leven aan het nakomen van die belofte gewijd. Vanaf het begin hebben zij er een

gewoonte van gemaakt om ook de armsten van hun volk te dienen. Koning Bhumibol en koningin Sirikit reizen jaarlijks duizenden kilometers naar alle delen van Thailand. Zij besteden vele, vaak uitputtende uren aan lange gesprekken met hun volk en bespreken de problemen die men heeft, aanschouwen met eigen ogen de noden en bieden daadwerkelijke hulp waar dit maar mogelijk is.

Dit opmerkelijk toegewijd zijn aan de koninklijke plichten heeft de band van liefde en eerbied tussen het Thaise volk en zijn monarchie versterkt, en de Thaise troon is nog steeds een onwankelbare instelling in een zeer veranderlijk deel van de wereld.

Koningin Sirikit heeft haar echtgenoot ter zijde gestaan sinds de dag dat zij koningin werd. Zij beschouwt zich als zijn trouwe assistente en deelt zijn zorg voor de noden van alle Thaise mensen. Daaraan heeft zij haar leven gewijd. Haar specifieke bijdrage is de instelling van de SUPPORT Foundation. Om de Foundation meer onder de aandacht te brengen is de Koningin naar de Verenigde Staten gekomen.

Koninklijke steun

Al in het begin van haar regeringsperiode begon Hare Majesteit in te zien dat zij haar belangstelling voor de traditionele kunsten en ambachten van Thailand kon combineren met haar verlangen om haar echtgenoot te ondersteunen in zijn pogingen om de plattelandsbevolking te helpen haar levensstandaard te verbeteren. De meeste mensen in Thailand leven van de opbrengst van het land en velen zijn erg arm. In gebieden waar het bouwland slechts één oogst per jaar toelaat zijn er verscheidene maanden dat er voor hen weinig te doen valt.

Het viel Hare Majesteit op dat hun kleding, hun juwelen, borduurwerk en huishoudelijke voorwerpen vaak kunstwerken zijn, vervaardigd met veel vakmanschap naar aloud ontwerp. Aangezien massaal geproduceerde gebruiksgoederen echter gemakkelijk verkrijgbaar werden, was de vaardigheid om het traditionele handwerk te produceren aan het uitsterven en een deel van het erfgoed van Thailand liep het gevaar voor altijd verloren te gaan. De koningin besefte dat de oude ambachten bewaard konden blijven en de maanden van ledigheid konden worden aangewend voor produktieve arbeid, als er voor het werk van de plattelandsbevolking afzetgebieden konden worden gevonden. Het extra inkomen zou de mensen ten goede komen en hun levensstandaard verbeteren. Dit, nu, is de gedachte achter de SUPPORT Foundation.

Hare Majesteit heeft ervoor geijverd om de traditionele ambachten in vele gebieden van Thailand in

ere te herstellen. In het droge en agrarisch arme noordoosten, bijvoorbeeld, zijn de mensen bekwaame zijdevevers. Hun specialiteit is de knoopverf- of „mudmee“-zijde. De Koningin heeft de vrouwen aangemoedigd om het ingewikkelde en tijdrovende proces dat een duurzaam, glanzend en mooi weefsel oplevert in stand te houden.

In het zuiden heeft zij de agrarische bevolking geholpen de kunst van het Yan Lipao mandvlechten

Koningin Sirikit schenkt Herbert Armstrong een pauw; zij begroet de burgemeester van Los Angeles Tom Bradley.

nieuw leven in te blazen. In de gebieden in het noordoosten en het midden wordt het pottenbakkersbedrijf weer op gang gebracht.

Hulp voor de heuvelstammen

Het welzijn van de heuvelstammen in Noord-Thailand is voor koning Bhumibol en koningin Sirikit lange tijd een bijzondere zorg geweest. Deze stammen zwerven rond in de bossen van het noorden en veroorzaken schade door hun „kap-en-verbrand“ landbouw. De heuvelstammen hebben van oudsher hun karige inkomen aangevuld met het verbouwen van papaver voor opiumwinning.

Koning Bhumibol heeft de weg aangegeven door verschillende alternatieve landbouwprogramma's te ontwikkelen om aan te moedigen tot een meer gevestigd bestaan en de verbouw van vervangende marktgewassen. Via SUPPORT heeft koningin Sirikit hem geholpen door de productie van handgemaakt goud- en zilverwerk, waarvoor de stamleden een natuurlijk talent hebben, te bevorderen.

De koninklijke programma's om de heuvelstammen te helpen zijn succesrijk geweest en het aandeel van Thailand in de opiumoogsten van de beruchte „gouden driehoek“ is opmerkelijk gedaald.

Een belangrijk kenmerk van het SUPPORT-programma is de oprichting van trainingswerkplaatsen. Dorpsbewoners met een onvoldoende inkomen worden hier voor een stageperiode uitgenodigd. Onder leiding van ervaren leraren gaan kunsten en ambachten die het gevaar liepen in het vergeetboek te raken een nieuwe levensperiode in. De meeste stagiaires keren terug naar

hun dorpen met nieuwe vaardigheden die zij vervolgens weer aan anderen kunnen leren. Sommigen van de bekwaamsten worden aangemoedigd om langer te blijven opdat zij hun kundigheden verder kunnen ontwikkelen. De mooiste produkten van de SUPPORT-werkplaatsen wedijveren nu met de schatten die door de vaardigste handwerkslieden van vroeger tijden werden gemaakt.

De SUPPORT Foundation bevordert de verkoop van deze moderne kunstwerken, zowel in Thailand als in de rest van de wereld. De winst wordt afgedragen aan de ambachtslieden.

Hare Majesteit bracht een keur van schitterend vakmanschap van SUPPORT-handwerkers mee naar de Verenigde Staten. De moderne kunstwerken werden uitgesteld naast schatten uit de Koninklijke Verzameling van oudheden uit vroegere regeringsperiodes.

Gezond verstand en medeleven

Koning Bhumibol en koningin Sirikit hebben de Derde Wereld een opmerkelijk voorbeeld gegeven. Zij hebben ingezien dat het beste tegengif tegen frustratie, sociale onrust en revolutie wordt gevormd door armoede bij de bron te bestrijden. Hun methode is niet het maken van schitterende gebaren of het onderschrijven van enorme „glans“projecten die maar al te vaak toonaangevend zijn voor de „voortgang“ in de Derde Wereld. De Koning en Koningin hebben veeleer een reputatie opgebouwd die op talloze kleine daden van voorkomendheid en vriendelijkheid gebaseerd is

— door de armoede aan de basis aan te pakken. De Thaise koninklijke familie heeft begrepen hoe zij haar vrijheidslievende volk kan helpen. Zij heeft zich veeleer ingezet om de natuurlijke impulsen van het dorpsleven productief te maken dan om een radicale verandering teweeg te brengen.

„De geest van onafhankelijkheid bestaat reeds in afgelegen gebieden“, vertelde de Koningin haar Amerikaanse toehoorders. „Wij moeten trachten deze geest te bevorderen en aan te moedigen in plaats van haar te laten uitsterven.“

De wereld zou aandacht moeten besteden aan deze vredige aanpak van landopbouw. Thailand mag dan, zoals koningin Sirikit bescheiden opmerkte, een „klein land, een halve aardbol ver“ zijn, het behartigt niettemin zijn zaken met gezond verstand en verantwoordelijkheidszin.

De arme agrariërs van Thailand vragen geen aalmoezen — zij vragen om een kans. Via de SUPPORT Foundation krijgen velen van hen die kans. Hun door de Foundation op de markt gebrachte handwerk vertegenwoordigt meer dan alleen een souvenir, of een exotisch kunstvoorwerp uit een ver land. Een exemplaar daarvan bezitten — of het nu een meesterwerk van goud of een eenvoudig, maar voortreffelijk gevlochten mand, een dure zijden japon of een eenvoudige katoenen blouse betreft — is een zeer speciaal stukje Thailand bezitten. Het is het werk van een trots en vrij individu dat ernaar streeft voor zichzelf een betere toekomst op te bouwen. De produkten van SUPPORT weerspiegelen Thailand's erfenis uit het verleden en zijn hoop voor de toekomst.

„Wij hopen niet alleen bij (Zie verder pagina 22)

Alleen voor vrouwen?

(Vervolg van pagina 13)

Jezus heeft er nooit op gezinspeeld dat mannen van nature „godsdienstiger” zouden zijn dan vrouwen — een gebruikelijk cliché in zijn tijd. Evenmin gaf Hij aanleiding om te denken dat vrouwen „vromer” zouden zijn dan mannen — een gebruikelijk denkbeeld in onze tijd.

Sprekend tot gemengde groepen mannen en vrouwen stelde Hij nadrukkelijk nog eens: „als gij u niet bekeert, zult gij *allen* evenzo omkomen” (Lukas 13:5).

Het Evangelie heeft ondubbelzinnig vastgelegd dat Jezus zich tegen de gevestigde maatschappelijke orde keerde, die een vrije toegang tot het godsdienstonderricht aan vrouwen ontzegde. Hij sprak openlijk over geestelijke zaken tot „de Samaritaanse vrouw” (Joh. 4:7).

Dit verhaal heeft op zichzelf geen bijzondere betekenis voor mensen uit onze tijd. Maar wanneer wij beseffen dat godsdienstleraren toen niet gewoon waren om vrouwen te onderwijzen of zelfs openlijk met hen te spreken, dan krijgt de handelwijze van Jezus zeer grote betekenis. Ook zijn discipelen verwonderden zich erover dat „Hij met een vrouw in gesprek was” (Joh. 4:27).

Bij een soortgelijke gelegenheid, thuis bij twee vrouwelijke leerlingen, moedigde Jezus Maria aan naar zijn onderricht te luisteren. Toen Martha zich er bij Jezus over beklagde dat Maria niet, zoals vrouwen traditioneel hoorden te doen, het voedsel bereidde en opdiende, gaf Hij te kennen dat ook zij naar zijn onderricht zou moeten luisteren (Lukas 10:41-42).

Het staat vast dat vrouwen even vaak als mannen naar zijn onderricht luisterden, zowel bij individuele ontmoetingen als tijdens grote bijeenkomsten (Matth. 15:38). Toen het aantal discipelen van Jezus groter werd, was het niet meer dan natuurlijk dat daar grote aantallen mannen *zowel als* vrouwen bijhoorden.

Glimp van de vroege Kerk

Na de dood en de opstanding van Jezus Christus begon de Kerk van God langzaam in omvang en aantal te groeien. De oorspronkelijke gemeente in Jeruzalem telde al vóór Pinksteren zowel mannen als vrouwen onder haar leden (Hand. 1:14). Even verder, bij

de beschrijving van gebeurtenissen in Samaria, kunnen wij lezen: „Toen zij echter geloof schonken aan Filippus, die het evangelie van het Koninkrijk Gods en van de naam van Jezus Christus predikte, lieten zij zich dopen, *zowel mannen als vrouwen*” (Hand. 8:12).

Uit wat hier staat kunnen wij opmaken dat de oorspronkelijke boodschap van het Evangelie over Gods Koninkrijk gaat: het herstel van Gods heerschappij over deze aarde bij de wederkomst van Jezus Christus (Hand. 3:19-21). Het was een krachtige, energieke, concrete en praktische boodschap die zowel mannen als vrouwen inspiratie en moed gaf. Er is op geen enkele plaats in het boek Handelingen of in de brieven van Paulus een aanwijzing te vinden dat mannen „moeilijker te bekeren” of vrouwen „van nature vroom” zouden zijn. De Bijbel stelt eenvoudig: „... lieten zij zich dopen, *zowel mannen als vrouwen*”.

God heeft geen voorkeur voor het ene geslacht of het andere, waar het de bereikbaarheid van behoud betreft. Paulus heeft het zeer duidelijk gesteld, toen hij degenen die al gedoopt waren beschreef: „Hierbij is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije, *van mannelijk en vrouwelijk*: gij allen zijt immers één in Christus Jezus” (Gal. 3:28).

Godsdienst is niet een onderdeel van het leven waarin vrouwen zich „in het bijzonder specialiseren”. Het is evenmin een gebied dat gereserveerd is voor mannen die sexistisch neerkijken op het vermeende „gebrek aan geestelijk onderscheidingsvermogen” van vrouwen.

Zowel mannen als vrouwen hebben gelijke toegang tot God. Bekering van zonde, geloof in het bloed dat Jezus Christus ter vergeving heeft vergoten, en de doop — onderdompeling — in een symbolisch watergraf worden van ons allen geëist. „Want *allen* hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods” (Rom. 3:23).

Ware Kerk kent structuur

Wanneer Paulus stelt dat in Christus mannelijk noch vrouwelijk bestaat, dan onderwijst hij daarmee niet dat er geen natuurlijke of wenselijke verschillen meer zouden bestaan tussen mannen en vrouwen. Inderdaad *bestaan* er veel verschillen. Ook na hun bekering kunnen vrouwen nog altijd kinderen krijgen — en mannen kunnen dat niet,

hoe bekeerd zij ook mogen zijn.

Er bestaan veel duidelijk omlinjende verschillen tussen mannen en vrouwen, lichamelijk en ook in de taken die God in huwelijk en gezin heeft opgelegd. In het huwelijk volgens de door God gestelde regels heeft de man van God de verantwoordelijkheid toegewezen gekregen voor de algemene leiding (zie Efeze 5:23). God heeft hem echter wel verplicht om zijn leiding met liefde uit te oefenen (Ef. 5:25, 28), zonder ruwheid (Kol. 3:19) en zijn vrouw met respect te behandelen (1 Petr. 3:17).

Ook hier kunnen wij weer zien dat mannen en vrouwen *gelijke* erfgenamen zijn: „medeërfgenen van de genade des levens”. Als ons verstand eenmaal is geopend, dan hebben wij allen gelijke toegang tot God, tot vergeving van zonden, en tot de heilige Geest. Toch heeft ieder zijn eigen natuurlijke taken in het gezinsverband toegewezen gekregen.

In de vroege Kerk werd van de vrouwelijke leden verwacht dat zij hun persoonlijkheid en karakter zouden ontwikkelen, dat zij vermogens en talenten zouden verwerven die hen in staat zouden stellen om hun hoge roeping van vrouw, moeder en huisvrouw beter te vervullen. In 1 Timotheüs 5:14 en in Titus 2:3-5 kunnen wij lezen dat vrouwen de morele en geestelijke opvoeders van hun kinderen en kleinkinderen horen te zijn.

Wegens het uitzonderlijk grote belang dat God aan de opvoeding van kinderen heeft toegekend en de bijzondere plaats die vrouwen hebben gekregen bij de opbouw van het gezinsleven werden vrouwen niet aangesteld in bestuurlijke of geestelijke ambten in de Kerk. Hun werd bevolen zich niet in te laten met de taken van de verkondiging of het onderricht in het openbaar (1 Tim. 2:12).

Ingeboren minderwaardigheid of „sexistische neigingen” van Paulus of de eerste Kerkleiders hebben daar niets mee te maken. God heeft zich enkel en alleen het recht voorbehouden om mannen en vrouwen verschillende maar even belangrijke verantwoordelijkheden in het leven toe te kennen, en Hij heeft ons op grond daarvan zo ontworpen, dat wij daarvoor geschikt zijn.

Daarbij moet echter wel worden opgemerkt dat vrouwen vanaf het begin deel uitmaakten van de zeer actieve „bredere kring” van discipelen die Jezus op zijn reizen vergezelden. Zij ver-

leenden hun medewerking bij verschillende werkzaamheden en verschaften ook enige financiële hulp. „En het geschiedde . . . dat Hij van stad tot stad en van dorp tot dorp trok, verkondigende het evangelie van het Koninkrijk Gods, en de twaalfen met Hem, en enige vrouwen . . . Maria, met de bijnaam: van Magdala . . . en Johanna, de vrouw van Chusas, de rentmeester van Herodes, en Susanna en vele andere, die Hem dienden met hetgeen zij bezaten” (Lukas 8:1-3).

Vrouwen speelden ook een wezenlijke rol in alle vroege gemeenten. Hoewel zij niet werden aangesteld in de hogere geestelijke ambten kan men toch uit de Bijbel opmaken dat er gelovige vrouwen waren die het ambt *diacones* toegewezen kregen, de tegenhanger van het mannelijke ambt, de diaken.

Dit ambt werd aan leden van de Kerk toegewezen die, na diepgaande bekering, de wens te kennen gaven om andere leden te dienen in voor het grootste deel materiële zaken. De eerste diakens kregen de taak toegewezen om maaltijden te regelen en op te dienen voor groepen onvermogene oudere weduwen in Jeruzalem, die bijzondere ondersteuning nodig hadden (Hand. 6:1-10).

Uit de Griekse tekst van Romeinen 16:1 en 1 Timotheüs 3:11 kunnen wij opmaken dat ook vrouwen in dat dienstbare ambt werden aangesteld. Zij dienden de ouderen, hielpen de zieken, stelden hun huis ter beschikking en verleenden gastvrijheid aan leden op doorreis. Het diaconessenambt wordt in Gods Kerk van de moderne tijd nog altijd, als dat nodig is, toegevoegd.

De verloren eeuw

Na de dood van Christus begonnen zich grote veranderingen te voltrekken binnen de gemeenten die door de eerste apostelen waren gesticht. Paulus stelt duidelijk dat valse predikers toen al het Evangelie verdraaiden (Gal. 1:7).

In 2 Korinthe 11:13 spreekt Paulus van „. . . schijn-apostelen . . . die zich voordoen als apostelen van Christus”. Toen hij het had over het beangstigende vooruitzicht van massale afvalligheid, zei Paulus: „Want indien de eerste de beste een *andere Jezus* predikt, die wij niet hebben gepredikt, of gij een *andere geest* ontvangt, die gij niet hebt ontvangen, of een *ander evangelie*, dat gij niet hebt

aangenomen, dan verdraagt gij dat zeer wel” (2 Kor. 11:4).

De geschriften van het Nieuwe Testament staan vol waarschuwingen voor ophanden zijnde afvalligheid. Spoedig daalde een eeuw van opschudding, verandering en verwarring neer op de Kerk die Christus had gebouwd. Geschiedkundigen vinden een eeuw later, toen de mist uiteindelijk was opgetrokken, kleine, verspreide groepen die nog vasthouden aan de oorspronkelijke, nu als Joods bestempelde, gebruiken. Maar de nu als het traditionele christendom beschouwde meerderheid had slechts rudimentaire elementen van het Evangelie en de levenswijze van God behouden.

Velen begonnen een verwaterd, zacht, in wezen sentimenteel evangelie te verkondigen, dat meer te maken had met de persoon van Christus, dan met zijn boodschap.

Vanaf dat moment werd er weinig meer gezegd of onderwezen over de macht van God, de leiding van de levende God in ons leven, nu, en de waarheid dat Jezus Christus uiteindelijk zal terugkeren om in de eindtijd Gods Koninkrijk zélf te vestigen.

Er begon zich een vals beeld van Christus te ontwikkelen, een beeld waarin langzamerhand steeds minder nadruk kwam te liggen op de mannelijke kant van het karakter en de persoonlijkheid van Christus: in een zwak en verwaterd evangelie kreeg een „Christus” de overhand, die zwak, zacht en ondoelmatig was.

Mannen werden over het algemeen onaangenaam getroffen en konden zich niet laten inspireren door dit portret van een verlosser die vrijwel inhoudsloze, vage algemeenheden uitte. Het gevolg was langzaam maar zeker een „vervrouwelijking” van het leken- en kloosterleven.

Tijdens de Middeleeuwen werd het uiterlijk van Christus, zoals dat door vele van de grote meesters werd geschilderd, zichtbaar verwijderd. Hij werd meestal geportretteerd als een ziekelijke jongeman, met een tenger, niet gespierd lichaam, ongebruikelijk lang haar, droevige ogen en een erg kwetsbaar voorkomen.

Het is triest, maar het zegt ook iets over de samenleving van die tijd en de polarisatie tussen de sexen dat veel vrouwen zich aangetrokken voelden tot een dergelijk beeld van Christus. Voor de meeste mannen gold dat niet. Langzaam maar zeker vulden de kerken zich

met vrouwen die een verlosser zochten die naar hun beeld was geschapen.

De waarheid in ere hersteld

Jezus heeft voorspeld dat aan het einde van dit tijdperk, in een periode van wereldcrisis, het Evangelie in ere hersteld en in de hele wereld gepredikt zou worden als een getuigenis (zie Mattheüs 24:14). Een zuiver begrip van het ware Evangelie brengt een zuiver begrip van Jezus van Nazareth, die het als eerste heeft verkondigd, met zich mee.

Vandaag de dag leren miljoenen mensen Christus kennen zoals Hij werkelijk was. Het wereldse christendom heeft over het algemeen die eigenschappen van Christus benadrukt die wij, met onze manier van kijken, zien als „vrouwelijk” en heeft zijn mannelijke kant uit het oog verloren.

Wij weten dat Christus liefhebbend was (Matth. 23:37), zachtmoedig (Matth. 11:29), en vol medeleven (Markus 1:41) — allemaal eigenschappen die in de samenleving van vandaag als „vrouwelijke” trekken worden beschouwd. Niet dat dat waar is. Het zijn trekken die *zowel* mannen *als* vrouwen behoren te ontwikkelen.

In het geval van Christus kwamen zijn liefde, zachtmoedigheid en medeleven tot uiting in een krachtige mannelijke persoonlijkheid. Openlijk berispte Hij de godsdienstige leiders van zijn tijd. Toch voelde Hij op een mannelijke manier mee. Bij één gelegenheid wordt ons verteld dat „Jezus weende” (Joh. 11:35). Dat was geen teken van zwakte, maar van kracht.

Een krachtige man met een energiek uiterlijk, met een door het werk buitenshuis gebruikt gezicht, met armen waarop de spieren zich aftekenen ziet er niet „verwijfd” uit als hij huilt.

Veel belijdende christenen zijn vergeten dat Christus een groot deel van zijn leven betrokken was bij het aannemingsbedrijf van zijn familie, dat opgericht was door zijn menselijke stiefvader Jozef. Hij was jarenlang timmerman (in het Grieks *tekton*, dat beter vertaald kan worden met metselaar of handwerksman).

In de tijd van Christus hield „timmerwerk” veel meer in dan alleen het vervaardigen van houten onderkomsen. De meeste huizen in het Midden-Oosten bestonden uit zware steen, leem en klei, bewerkte balken en planken. Christus heeft dan ook een groot deel van zijn jonge jaren doorgebracht met het tillen, verslepen en dragen van

Wat is God?

(Vervolg van pagina 12)

tus' terugkeer op aarde in dat goddelijke gezin worden geboren. Jezus Christus werd, door zijn opstanding, geboren als een Zoon van God (Rom. 1:4) — de eerste die op deze wijze in het Goddelijke gezin geboren is (Rom. 8:29).

Zowel God en Christus bestaan uit geest, hebben de vorm en gestalte van een menselijke persoon, maar met ogen als vlammen van vuur en een gezicht zo helder als de zon op volle sterkte!

God is Schepper van alles wat bestaat. Zowel God als „het Woord” (dat Christus werd) hebben eeuwig en vóór alles bestaan. Van hen uit gaat de Geest van God, waarmee God alomtegenwoordig en alwetend is. God de Vader is de heilige Vader van het Goddelijke gezin waarin de waarlijk bekeerde christenen zullen worden geboren. □

In 1549 viel de Koning van Burma, aan het hoofd van een zeer machtig leger, Thailand (destijds bekend als Siam) binnen en belegerde de voormalige hoofdstad Ayutthaya. Het beleg duurde vier maanden. Verschillende malen wisten de Burmanen de Siamese verdediging bijna te doorbreken. Tenslotte besloot koning Chakrapat van Siam de beschermende muren die zijn hoofdstad omringden achter zich te laten en in een uiterste poging het getij te keren zijn tegenstander in het open veld aan te vallen. Zonder dat hij het wist vermoede zijn vrouw koningin Suriyodhaya zich als krijger en voegde zich bij haar echtgenoot in de strijd.

Op een kritiek moment zag de Koningin dat haar echtgenoot gevaar liep gedood te worden. Onmiddellijk dreef zij haar strijdolifant tussen de Koning en de bron van het gevaar in en verloor zo zelf het leven. Toen zij viel besefte de Burmese generaal dat hij een vrouw had gedood. Hij was zo onder de indruk van de moed van koningin Suriyodhaya dat hij zijn troepen terugtrok, ook al stond hij in het voordeel.

Mogen wij in alle eerbied de gedachte opperen dat koningin Sirikit Thailand's levende monument is van koningin Suriyodhaya, aangezien zij met dezelfde trouw en toewijding regeert als die moedige koningin van weleer.

— John Halford en Leon Sexton

bouwmaterialen en hard werk in de open lucht. Hij was dan ook gespierd, had een stralende gezondheid en een mannelijk voorkomen.

En Hij had, anders dan het cliché ons wil doen geloven, geen lang haar (zie 1 Korinthe 11:14).

De magere, tenger gebouwde, ziekelijk ogende Christus die zo geliefd was bij veel van de grote schilders van de Middeleeuwen is overduidelijk een vervalsing. Zulke schilderijen geven nog niet in de verste verte weer hoe de werkelijke Christus van de Bijbel eruitzag.

Christus riep, als mens, eerbied en grote weerklank op bij zowel mannen als vrouwen. Hij was een aardig, goed, evenwichtig, energiek, krachtig iemand.

En uiteindelijk stierf Hij aan het einde van zijn leven voor de zonden van de hele mensheid.

Godsdienst, voor wie?

De grote God openbaart zich als een Vader. Hij vertelt ons dat Jezus Christus zijn Zoon is — en dat zijn niet

onze termen of clichés die hun oorzaak vinden in het „sexisme” van degenen die lang geleden het Evangelie hebben opgeschreven. Ons beeld van God moet van God zelf komen, zoals Hij zichzelf beschrijft. En God beschrijft zichzelf, in de door Hem geïnspireerde Bijbel, duidelijk als een Vader die „zonen en dochteren” heeft in dit aardse domein (2 Kor. 6:17-18).

De Schepper zou niet logisch te werk gaan als Hij het hele menselijke ras zou verdelen in bijna even grote aantallen mannen en vrouwen, en dan voornamelijk vrouwen, of voornamelijk mannen, tot zijn waarheid zou roepen. God handelt logisch en samenhangend. Evenals in de dagen van de apostelen worden ook in onze tijd zowel mannen als vrouwen tot de waarheid geroepen, in bijna even grote aantallen.

„Dit is goed en aangenaam voor God, onze Heiland, die wil, dat alle mensen behouden worden en tot erkenntenis der waarheid komen” (1 Tim. 2:3-4). □

Erfenis

(Vervolg van pagina 19)

te dragen tot het welzijn van ons eigen volk, maar ook enigszins tot de vrede en de stabiliteit van de wereld”, legde de Koningin uit. „Nu het vooruitzicht van een energietekort dreigt, hopen wij te bewijzen dat het onafhankelijke dorp een stap voorwaarts is bij het afwenden van armoede en honger en niet een stap terug vanuit de vooruitgang van de moderne wereld. Op deze manier zullen wij op onze eigen bescheiden wijze een bijdrage aan de wereld leveren door althans in staat te zijn onszelf te voeden en de buitenwereld niet tot last te zijn.

„En terwijl wij zelf in staat zullen zijn in onze fysieke levensbehoeften te voorzien, zullen wij niet vergeten de oude, traditionele waarden te cultiveren die gedurende de afgelopen 700 jaar in onze geestelijke behoeften hebben voorzien. Ik hoop dan ook dat wij in staat zullen zijn het karakter van de Thaise glimlach in stand te blijven houden: sereen, meelevend en vriendelijk.”

Het vluchtelingendilemma

Het medeleven van Thailand wordt op de proef gesteld door de trieste vluchtelingen uit Laos en Cambodja, die hun thuisland ontvluchten. Duizenden van hen verblijven nog in overvolle

tijdelijke kampen, met een onzekere toekomst voor ogen. Koningin Sirikit verwees vaak naar hun lot terwijl zij haar toehoorders in Amerika toesprak. Thailand bevindt zich in een dilemma. Enerzijds is er „geen plaats” meer in het land; maar de vluchtelingen blijven komen. Hoe beperkt hun middelen ook zijn, toch kunnen de Thailanders het niet over hun hart verkrijgen om de vluchtelingen aan hun lot over te laten. En dus offert Thailand zich op en blijft de last, het bieden van een toevluchtsoord, dragen.

Koningin Sirikit vatte het standpunt van haar volk samen door een agrariër te citeren: „Niet dat wij niet arm zijn. Juist omdat wij arm zijn en het leed van de armoede kennen moeten wij delen en hulp verlenen.”

De liefde van een koningin

Koningin Sirikit maakte indruk op degenen die haar ontmoetten door haar zichtbare trouw en toewijding aan haar plicht — en aan haar echtgenoot.

Tijdens een toespraak in het Ambassador Auditorium op de campus van Ambassador College in Pasadena, vestigde Hare Majesteit de aandacht van de toehoorders op een van de uitgestalde voorwerpen bij de tentoonstelling van Thaise schatten. Het was een schildering van een belangrijke gebeurtenis uit de geschiedenis van Thailand, 400 jaar geleden.

RIJK ARM LANDJE

(Vervolg van pagina 17)

de beschaving een hoogtepunt zou bereiken in een tijd van moeilijkheden zoals nog nooit tevoren waren gekend. Maar zij zagen verder, naar de vestiging van Gods Koninkrijk, en duizend jaar vrede. De profeet Micha sprak van een rustiger, minder gevaarlijke tijd, waarin „een ieder [zal zitten] onder zijn wijnstok en onder zijn vijgeboom” (Micha 4:4). Jesaja zag een tijdperk waarin de „kennis des Heren” de aarde zou vullen zoals „de wateren de bodem der zee bedekken” (Jes. 11:9).

Vandaag de dag is de „kennis des Heren” — voor zover die er is — ingesnoerd in honderden verschillende godsdiensten, denominaties, sekten en culten — die elkaar even vaak wel als niet naar de keel vliegen. Het begrip dat er is, is aangelengd met dwalingen, ketterij en bijgeloof. Veel van de oorspronkelijke waarheid — daarbij inbegrepen de voornaamste waarheid van het doel van het menselijk bestaan — is bijna volledig verloren gegaan. Vandaag de dag kennen slechts zeer weinigen haar — en nog minder mensen geloven haar en handelen ernaar.

Wanneer het wezenlijke doel van het leven scherp in het brandpunt komt te staan zal de richting van de menselijke vooruitgang veranderen.

Hoewel de ontwikkeling in de wereld van morgen ongetwijfeld verder zal gaan, zal deze onmenselijkende, materialistische maatschappij, die gebouwd is op hebzucht en zelfzuchtigheid, nooit worden herbouwd.

Het zal een vriendelijker wereld worden waarin het leven meer op de kalender dan op de klok gericht zal zijn. Wanneer de ware kennis over het doel van het bestaan algemene kennis zal worden, dan zullen godsdienst en verering niet langer iets zijn dat er tussengeperst wordt wanneer en als er tijd is. Een band met God de Schepper zal een natuurlijk en vanzelfsprekend onderdeel van het levensritme zijn. De mensen zullen hun tijd willen wijden aan activiteiten die blijvende — niet oppervlakkige en tijdelijke — bevrediging met zich brengen.

Het zal eerst wat moeite kosten om eraan te wennen. Maar diep van binnen beseffen veel mensen zelfs nu dat zij in zo'n wereld gelukkiger zouden zijn.

Ware rijkdommen

De Bhoetanezen hebben dit soort geluk niet verloren. Maar zij weten ook dat zij, om te overleven in deze wereld, geen museum kunnen blijven. Tot dusver heeft dit landje een opmerkelijke geschiedenis waar het gaat om een gezonde houding tegenover ontwikkeling.

Toen Bhoetan begon met zijn moderniseringsprogramma was een van de eerste stappen het herstel van Tashichho Dzong in Thimpu als het belangrijkste bestuurscentrum van het land.

Terwijl sommige ontwikkelingslanden buitenlandse deskundigheid en arbeidskracht inhuurden om prestigieuze regeringsgebouwen neer te zetten, deden de Bhoetanezen het werk met hun eigen handen en op hun eigen onvergelijkelijke manier.

Tashichho Dzong is een prachtig bouwwerk, rijk versierd met traditionele motieven. Voor de bouw zijn geen materialen ingevoerd, zelfs geen spijkers. Een massief fundament ondersteunt robuuste muren. Houten balken vormen een gecompliceerd netwerk waarop het dak zorgvuldig in evenwicht wordt gehouden. Maar echt opmerkelijk is dat de dzong herbouwd is zonder blauwdrukken. De mensen wisten op hun gevoel af wat zij moesten doen, en het resultaat is een meesterwerk van sierlijkheid en symmetrie.

De Bhoetanezen bouwen nu hun land op zoals zij ook Tashichho Dzong hebben herbouwd: zorgvuldig, bedachtzaam, stap voor stap. Geen grootse topzware programma's, maar een zorgvuldige ontwikkeling op een stevig fundament.

Nu hebben zij hun bossen nog niet vernietigd. Hun water is sprankelend helder en goed te drinken. Hun lucht is fris, schoon en niet vervuild. En zichzelf zijn onafhankelijk en tevreden.

De Bhoetanezen horen volgens degenen die alleen rekenen naar bruto nationaal produkt tot de allerarmste mensen op aarde. Maar zij hebben het voedsel dat zij nodig hebben en huizen en dingen die voor geen geld te koop zijn — die de ontwikkeling, zonder Gods leidende hand, van rijkere mensen heeft afgenomen.

Bhoetan is een erg rijk arm landje. □

— John Halford

PERSOONLIJK

(Vervolg van pagina 1)

kathedraal, bijgewoond door een groot aantal gedelegeerden en opgedragen door bisschop Hunt van Salt Lake City. De luide stem van de bisschop liet een bezielende waarschuwing aan de gedelegeerden horen, waarbij hij de Bijbel aanhaalde: „Als de Here het huis niet bouwt, tevergeefs zwoegen de bouwlieden daaraan.” Het was overduidelijk dat de Eeuwige geen deel had aan het bouwen van het huis dat de LAATSTE HOOP van de mensheid op overleven was!

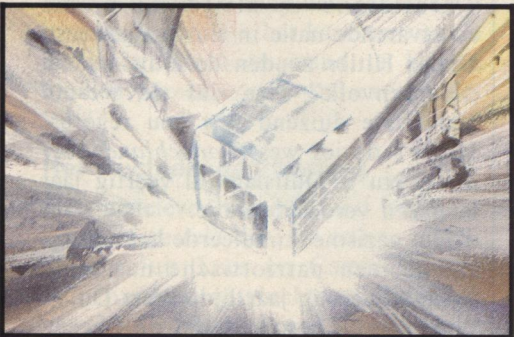
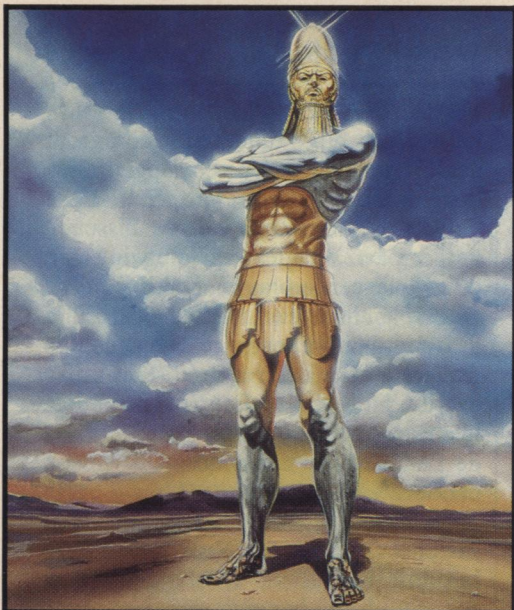
Ik had nog meer waarschuwingen van het onfeilbare Woord van God kunnen aanhalen: „Gaan er twee tezamen, zonder dat zij het eens geworden zijn?”, en het lijkt erop dat geen twee naties het ooit eens waren of zijn. En: „Indien een huis tegen zichzelf verdeeld is, zal dat huis niet kunnen bestaan.” En de Verenigde Naties zijn een huis dat op een fatale wijze tegen zichzelf verdeeld is; het is een klankbord voor Sovjet-propaganda, grotendeels gefinancierd door de Verenigde Staten.

Uit de Verenigde Naties kwamen veertig jaar geleden twee grote militaire mogendheden naar voren: de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie. Daartussenin was Europa. Deze „laatste kans van de mensheid” op overleven en wereldvrede spleet Europa doormidden. Nu is er al veertig jaar een verdeeld Europa.

Het begrip veertig jaar heeft een belangrijke bijbelse bijbetekenis. Mozes werd gedurende veertig jaar opgeleid als prins in het paleis van de Egyptische farao. Vervolgens was hij veertig jaar lang een banneling. Vanaf zijn 80e leidde hij de Israëlieten, na hun bevrijding en voor hun intrede in het beloofde land, veertig jaar in de woestijn. David en Salomo regeerden beide veertig jaar. Zal Europa na veertig jaar worden verenigd?

Duitsland is altijd de meest voortvarende natie in Europa geweest. Onder Hitler zouden de Duitsers het „Herrenvolk” zijn dat de wereld gedurende duizend jaar zou regeren. Hitler's devies was *Deutschland über alles*. Nu is Duitsland al veertig jaar lang een verdeelde natie.

Het nazisme stimuleerde het nationalisme, een patriottische nationale trots. Al veertig jaar lijdt West-Duitsland onder de beschuldiging de Tweede

Wereldoorlog en de infame holocaust te hebben veroorzaakt. Maar de Oost Duitsers zijn, hoewel zij onder het communistische bewind geen welvaart genieten, toch nog steeds zeer sterk DUITERS; zij zijn er trots op dat zij Duitsers zijn en hebben een nationalistische geestgesteldheid. Zij zijn nog meer Duits dan de West Duitsers. De Duitsers aan beide zijden willen eens te meer worden verenigd. Er is nu een dynamische beweging naar een verenigd EUROPA—een herleving van het middeleeuwse Heilige Roomse Rijk. Zij weten dat een huis dat tegen zichzelf is verdeeld niet kan standhouden. Oost-Europa is tegenwoordig Rooms-Katholiek dan West-Europa. Religieuze vrijzinnigheid heeft zich door geheel West-Europa verbreid. En de godsdienstvervolg door de Sovjets onder de leer dat „godsdienst is opium van het volk” heeft ertoe geleid dat vele Oost-Europeanen trouwer dan ooit Rooms-Katholiek zijn.

De huidige Paus moedigt sterk de hereniging onder Rooms-Katholieke overheersing aan. De katholieke wereld noemt de Paus „vicaris Christi”, hetgeen letterlijk „plaatsbekleder van Christus” betekent. Katholieken noemen hem „de Heilige Vader”.

Denkend aan de profetische woorden van bisschop Hunt, 40 jaar geleden, „Als de Here het huis niet bouwt, tevergeefs zwoegen de bouwlieden daaraan”, zal Europa menen dat een nieuw verenigd Europa, geleid door de Paus en de Katholieke Kerk, inderdaad een huis is dat door God is gebouwd.

Het Europese Parlement komt bijeen in Straatsburg, Brussel en Luxemburg, met een staf die aan een verenigd Europa werkt. Op het hoofdkwartier van de Europese Gemeenschap in Brussel werkt een zeer uitgebreide staf aan een Europese munteenheid, aan één verenigde militaire macht en één economische structuur.

Laat niet de mogelijkheid buiten beschouwing dat deze herleving van het middeleeuwse Heilige Roomse Rijk kan beginnen met een akkoord om eerst Oost- en West-Duitsland ter herenigen.

De profetieën van Openbaring 13 en 17 en van Daniël 2 en 7 tonen ondubbelzinnig aan dat er een ver-

enigd Europa komt—EN SNEL! Daniël 2:33 wijst erop dat dit verenigde Europa voor de helft uit Oosteuropese en voor de helft uit Westeuropese naties zal bestaan. Deze vormen de tenen en voeten van het grote beeld uit Nebukadnezar's droom, dat zal worden vernietigd bij de terugkomst van Christus naar de aarde om alle volken te regeren en ons wereldvrede te brengen!

Deze hereniging van Europa staat in het onfeilbare woord der profetieën. Maar de eenheid zal niet samenhangend zijn, evenals het ijzer en het leem van Daniël 2:33 niet aan elkaar hechten. Maar wanneer het tot vervulling komt, nu heel spoedig, zal het al snel worden vervangen door een ECHTE wereldvrede die de volgende duizend jaar zal blijven bestaan.

De Europeanen zeggen dat veertig jaar verdeeldheid lang genoeg is. Deze 40e verjaardag van de oprichting van de Verenigde Naties kan leiden tot gebeurtenissen die de wereld haar laatste grote geweld en moeilijkheden brengen, gebeurtenissen die tenslotte, na 6000 jaar van menselijke beproevingen, leiden naar ÉÉN VERENIGDE WERELD,—een wereld die waarlijk door de Eeuwige God zal worden gebouwd. □

Wat staat u te wachten?

**Ons boekje
Een wereld in
gijzeling toont de
oplossing voor het
kwaad in de wereld!
Schrijf ons om een
gratis exemplaar.**

GRATIS aanbieding!

De ECHTE WAARHEID

Inzicht in wereldgebeurtenissen en stromingen

Paus roept op tot Europese eenheid

Paus Johannes Paulus II was zich heel goed bewust dat zijn bezoek aan Nederland oude en bittere vijandschappen zou oprakelen. Het netto resultaat van zijn bezoek zou weleens een nog grotere verdeeldheid in de Nederlandse kerkprovincie kunnen zijn.

In zijn resumerende beschouwing merkte *The Spectator* op: „Dit was de eerste keer dat de Paus er niet in geslaagd schijnt te zijn een land te veroveren met de kracht van zijn persoonlijkheid.”

De Paus stond in Nederland onder zware druk. Maar men dient toe te geven dat hij geen krimp gaf. Hij bleef onwrikbaar bij zijn traditionele opvattingen

omtrent de katholieke leer.

Maar wat was eigenlijk de reden om zich in een wespennest te komen steken?

Het antwoord luidt dat de Paus in Europa in de aanval is. Hij heeft een allesomvattend plan — en Nederland is maar een van de schakels in een lange „Euroketting”.

Tientallen jaren lang is het rustig gebleven in de Rooms-Katholieke Kerk in Europa. Zij heeft de Europese gebeurtenissen gevolgd — er geen leiding aan gegeven. Het bewind van Johannes Paulus II heeft dat allemaal veranderd.

Een aantal vooraanstaande katholieke schrijvers en journalisten werkte samen aan een boek met de titel *The Pope From Poland*. Het werd geschreven onder auspiciën van de Londense *Sunday Times*. De schrijvers van dit boek wijzen erop dat

De Paus bezoekt Nederland: plan om Europa te verenigen

Johannes Paulus II zelfs wanneer hij zich in Rome bevindt „aan zijn volgende reis denkt” (p. 250, Collins, Londen, 1980).

Johannes Paulus is een reizende Paus. Met een doel. De katholieke schrijvers van *The Pope From Poland* stellen het aldus: „De meest in het oog springende manier waarop Johannes Paulus II indruk maakte op het internationale toneel was met de ontwikkeling van een krachtige *Ostpolitik* — het hele ingewikkelde web van betrekkingen tussen de kerk en die regeringen van Oost-Europa die samen het leven van zo'n 60 miljoen katholieken beheersen” (p. 250).

De Paus heeft een „visie van een groter, cultureel en geestelijk verenigd Europa”

naar voren gebracht (p. 251).

Het politieke „pokerspel” dat in Oost-Europa begon met de eerste pauselijke reis naar Polen in juni 1979, breidde zich al gauw over het Westen uit. Toen hij eind 1982 in Spanje was, riep de Paus op tot de eenheid van heel Europa.

Op de recente reis naar de Benelux was het niet anders. De Paus herhaalde datzelfde Europese thema in Luxemburg, en vervolgens in Brussel — de hoofdzetel van de Europese Gemeenschap.

„De in verdragen vastgelegde grenzen kunnen de communicatie tussen mensen en naties niet belemmeren. De Europeanen kunnen zich niet neerleggen bij de verdeling van hun continent.”

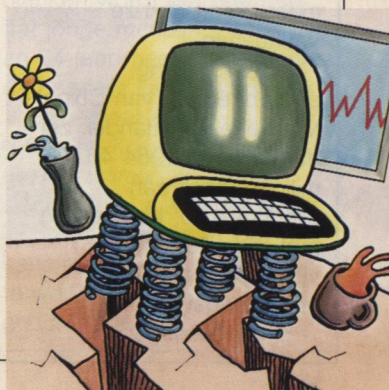
Pauselijke uitspraken zijn voor de politici niet zonder betekenis. Blijf waakzaam. ■

Aardbevingen en computers

Wanneer noord-Californië en de Siliconvallei door een even sterke aardbeving werden getroffen als die van San Francisco in 1906, die 8,3 op de schaal van Richter aanwees, zou dat volgens een onderzoek van de Stanford Universiteit de hieronder genoemde gevolgen hebben:

Veel oude gebouwen zou-

den zijn vernield, terwijl het interieur van nieuwere bouwwerken vol gebroken glas en neergestort pleister-

werk zou liggen. In veel gebouwen en straten zouden de hoofdbuizen en leidingen van de watervoorziening kapot zijn. Data-communicatienetwerken van telefoonlijnen en microgolfinstallaties zouden zijn uitgeschakeld.

Binnen een paar dagen zouden de economische gevolgen over de hele wereld worden gevoeld.

Firma's in andere landen zouden geen computers

kunnen monteren doordat de Siliconvallei technologisch dood zou zijn. In noord-Californië en in San Francisco zouden grote bedrijven die voor de defensie werken, lam gelegd worden, en datzelfde geldt voor het bankwezen, waarvan de bloedsomloop geheel van de elektronische informatieverwerking afhankelijk is.

„Geen bank zou nog in staat zijn geld over te ma-

ken wanneer haar computers het laten afweten. Het gehele bankwezen van de Westkust zou niet meer kunnen functioneren”, aldus professor Hareesh Shah van de weg- en waterbouwkundige faculteit van de Stanford Universiteit.

In de vele maanden die nodig zouden zijn om de Siliconvallei weer aan de gang te krijgen, zouden buitenlandse concurrenten nieuwe

afzetgebieden veroveren.

Research maakt duidelijk dat magneetschijven en magneetbanden die zich niet in goed beveiligde opslagplaatsen bevinden, sterk te lijden zouden hebben van aardbevingsschokken. Zware krassen, gebarsten omhulsels, deuken in schijven of krassen op banden zouden volgens Shah veel opgeslagen materiaal onbruikbaar kunnen maken.

Aardbevingingen stellen nu voor dat informatiecentra in gebieden die in verhoogde mate aardbevingrisico's lopen, elk onderdeel van hun apparatuur van de vloer isoleren door middel van een schokabsorberende opstelling. Maar oplossingen als deze zouden tal van grote computergebruikers op hoge kosten jagen, daar deze gebruikers hun apparatuur niet alleen tegen op-en-neer gaande bewegingen zouden dienen te beschermen.

Ook Japan werkt ijverig aan dergelijke isolerende opstellingen, omdat dit land een buitengewoon hoog aardbevingrisico kent. ■

Alcoholmisbruik en de ongeborene

Elk jaar worden er in de Duitse Bondsrepubliek tenminste 2000 geestelijk en

lichamelijk gehandicapte babies geboren uit moeders die aan alcoholisme lijden, aldus een rapport in de *German Tribune*.

Onderzoek wijst uit dat de voornaamste factor voor de te verwachten omvang van de afwijkingen bestaat in de duur van het drankprobleem van de vrouw in kwestie.

Een vrouw die nog maar kort overmatig drinkt, maar die haar gebruik nog wel onder controle heeft, zal waarschijnlijk een gezonde baby baren. Maar een chronische alcoholiste heeft 50% kans op een gehandicapt kind.

Van deze babies is 90%

geestelijk onvolwaardig. Een op de drie vertoont hartgebreken. Anderen lijden aan afwijkingen van de urinewegen, de blaas en de genitaliën.

Hoewel men al lange tijd weet dat alcoholisme een ernstige bedreiging voor de gezondheid vormt, wordt er in de prenatale zorg nauwelijks aandacht aan geschonken. De kosten voor het publiek zijn veel hoger dan alleen maar onproductieve burgers. Alcoholmisbruik berooft namelijk hele generaties ongeborenen van de kans op een volwaardig, gezond leven. ■

China en India verheugen zich in rijke oogsten

Na jarenlange graantekorten produceren China en India, die samen 40% van de wereldbevolking tellen, nu meer graan dan ze aankunnen.

Lioe Dongping, onderdirecteur van China's Ministerie van Handel, zei dat China in 1984 407 miljoen ton graan produceerde, een stijging met 20 miljoen ton in vergelijking met de recordoogst van 1983.

Sinds gunstige

weersomstandigheden en de hogere aankooprijzen die door de regering worden betaald, de produktie van de boeren een nieuwe impuls hebben gegeven, is China in staat geweest belangrijke hoeveelheden graan te exporteren.

In India heeft de graanproduktie, volgens de minister van voedselvoorziening Rao

Birendra Singh, de opslagcapaciteit van het land van 20 miljoen ton ruimschoots overschreden.

Per hoofd van de bevolking kan India in zijn eigen behoefte aan voedingsgranen voorzien. Wat niet wegneemt dat een verbazingwekkend groot aantal Indiërs aan chronische ondervoeding lijdt. De wijdverbreide

armoede maakt miljoenen mensen de aankoop van voldoende voedsel onmogelijk.

Beide landen hopen de voedselovervloed te boven te komen door de planning te veranderen. Voor China betekent dit dat een deel van het akkerland moet worden bestemd voor de produktie van oogsten voor de industrie en de fabricage van veevoeder, en dat het accent moet worden verlegd van voedingsgranen naar vlees, melk en eieren, aldus Lioe Dongping. ■

Voedseloverschotten geven distributieproblemen; een landbouwproject in Sjanghai

De nieuwe piraten

De zeeoverrij heeft de kop weer opgestoken.

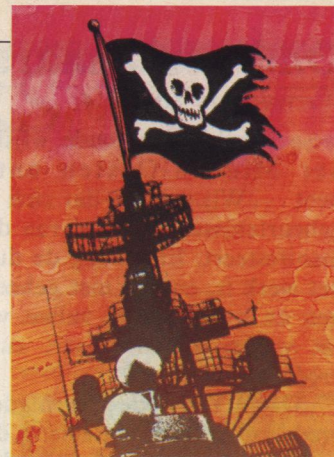
Sedert 1980 zijn meer dan 200 gevallen van piraterij geregistreerd. In werkelijkheid bedraagt dat aantal misschien wel 400. Volgens de Handels- & Ontwikkelings Conferentie van de Verenigde Naties

(UNCTAD) kosten deze kaperijen samen met verscheppingsfraudes de expediteuren en reders zo'n miljard dollar per jaar.

Tot de slachtoffers behoren Azië's bootvluchtelingen, vissers, koopvaardischepen en olietankers. Volgens een rapport van de Verenigde Naties werden de afgelopen vier jaar door voor de kust van Thailand opererende

piraten 1376 mensen vermoord, 2283 verkracht en 593 ontvoerd.

Het toenemen van de zeeoverrij wordt toegeschreven aan de armoede in de Derde Wereld en aan de wereldwijde drughandel. Daarbij komt dat de kleinere bemanningen de moderne schepen steeds kwetsbaarder maken. ■

Aswandam: voor- en nadelen

Egypte mag zich nog steeds verheugen in meerdere oogsten per jaar. Een van de voornaamste oorzaken van deze gunstige ontwikkeling is Egypte's 33 verdiepingen hoge Aswandam.

Deze dam is wel als een ecologische, economische en culturele ramp afgeschilderd. Het lijdt geen twijfel dat Egypte een hoge prijs betaald heeft voor de dam en voor het enorme Nassermeer dat door de aanleg van de dam ontstond. De onvoorziene kosten hebben tot veel kritiek op dit door de Sovjets verwezenlijkte project geleid. Zo moet men nu bijvoorbeeld gebruikmaken van kostbare

kunstmest, daar de meer dan 4 km lange dam het rijke slib vasthoudt dat eenmaal de landbouwgronden van de boeren overspoelde.

Daar komt bij dat de verhoogde vochtigheidsgraad in het

land een bedreiging is gaan vormen voor veel van Egypte's oude archeologische schatten. En veel Nubiërs worstelen nog steeds met de negatieve gevolgen van hun gedwongen verhuizing, zoals bilharziosis, een ziekte die

Geweldsmisdrijven en de burger

Elk jaar wordt 1 op elke 33 Amerikanen — zo'n 3% van de bevolking — slachtoffer van verkrachting, roofoverval of mishandeling. Aldus een onderzoek van misdaadstatistiek door het Amerikaanse departement van justitie.

Volgens het onderzoek worden elk jaar bijna zeven miljoen Amerikanen het slachtoffer van een geweldsmisdrijf. Mishandeling

komt het meest voor.

En die zeven miljoen is een conservatieve schatting; de studie had geen betrekking op moord, dood door schuld (van dronken automobilisten),

De Aswandam in Egypte helpt droogte en daaruit voortvloeiende voedseltekorten te voorkomen

wordt veroorzaakt door de waterslakken die zich in de nu traag stromende Nijl snel vermenigvuldigen.

Wanneer er geen einde komt aan de droogten in de landen langs de bovenloop van de Nijl, zou dat Egypte in de toekomst ernstige moeilijkheden kunnen bezorgen. Maar voor het ogenblik kan niemand de Egyptische president Hosni Mubarak ongelijk geven wanneer hij betoogt dat „de Aswandam in de loop der jaren heeft bewezen zijn taak te vervullen: Egypte voor droogte te vrijwaren”. ■

ontvoering, e.d.

Het onderzoek kwam tot de conclusie dat mannen meer kans lopen het slachtoffer van geweldsmisdrijven te worden dan vrouwen; dat een hoger percentage zwarten dan blanken wordt getroffen en dat jonge mensen tussen 16 en 24 jaar meer risico lopen dan andere leeftijdsgroepen.

Er bestaat een rechtstreekse relatie tussen gezinsinkomen en aantal slachtoffers: hoe lager het inkomen, hoe groter de kans met een geweldsmisdrijf te worden geconfronteerd. ■

Ondertekenaars

(Vervolg van pagina 4)

terse wereld] deze oude wijsheid van het Midden-Oosten ontgroeid bent . . . Wij geloven dat zich in al die gebeurtenissen de hand van de duivel manifesteert. En zolang de duivel aan het werk is, en nog niet geheel verslagen en overwonnen, zullen wij nooit tot vrede komen. Nooit zullen wij vrede kennen.

„Dacht u dat de Verenigde Naties vrede zullen brengen zolang de duivel rondwaart? We hadden vandaag zo'n duizend mensen aan de lunch, meer dan 1000, misschien wel 1500. De hele tijd zat ik te denken . . . wat gaat er nu om in de hoofden van al die mensen . . . met al hun plannen, en ideeën, en emoties, en aspiraties, en voorneemens, en al dat soort dingen. De duivel heeft het druk.”

Maar al te waar. De christelijke wereld van onze tijd ziet vrijwel geheel de werkelijkheid van Satan over het hoofd, de grote geest die in de Bijbel duidelijk wordt beschreven als de „tegenstander” van de hele mensheid. Hij is „de overste van de macht der lucht, van de geest, die thans werkzaam is in de kinderen der ongehoorzaamheid” (Ef. 2:2).

Hoeveel politici en wereldleiders erkennen tegenwoordig deze *realiteit* in de wereldzaken?

Verslag uit de eerste hand

Er was in die dagen van de oprichting van de Verenigde Naties nog iemand in San Francisco aanwezig. De bijeenkomst werd toen ook bijgewoond door de oprichter en hoofdredacteur van THE PLAIN TRUTH, Herbert W. Armstrong, die ook de bezinningsconferentie van dit jaar bijwoonde.

In het decembernummer van 1948 van THE PLAIN TRUTH publiceerde de heer Armstrong enkele aantekeningen die hij op 29 april van dat jaar 1945 had gemaakt toen de conferentie van San Francisco vier dagen aan de gang was:

„Ik ben zojuist teruggekeerd van een belangrijke speciale bijeenkomst . . . Deze historische conferentie van San Francisco is de poging van de wereld om [de Derde Wereldoorlog] te voorkomen en de Wereldvrede tot stand te brengen. 'De laatste kans van de wereld' noemt Anthony Eden deze conferentie . . .

„Hier heb ik met wereldstaatslieden

gesproken. Hier heb ik machtspolitiek in actie *gezien*. Hier ving ik een glimp op van de subtiele, maar toch enorm belangrijke vaardigheid, bekwaamheid en strategie die men de kunst van het regeren en van de diplomatie noemt — alles in volle actie als instrumenten van zelfzuchtige pogingen nationale voordeeltjes te verwerven.

„In de plenaire zittingen van de conferentie horen wij in welgekozen bevoordelingen verheven doeleinden van altruïsme en wereldvrede verkondigen, om ten behoeve van de publieke opinie in de kranten in de hele wereld te worden afgedrukt. Maar de werkelijke zittingen spelen zich af achter de stijf gesloten deuren van de commissiekamers, en daar woedt de strijd om de nationale belangen met ongekende hevigheid.

„Nu al zie ik de donkere wolken van de Derde Wereldoorlog zich boven deze conferentie samentrekken. Ik merkte het voor het eerst op tijdens al die persconferenties, waar het op een indirecte manier werd gelanceerd. Wij horen erover in privégesprekken met afgevaardigden in hotellobbies. De volkeren kunnen vrede krijgen — als ze dat willen. Maar dat willen ze niet. Ze willen voordeeltjes behalen ten koste van anderen.”

Dit zijn slechts enkele van de opmerkingen uit de eerste hand van de heer Armstrong.

In een eerder nummer van THE PLAIN TRUTH, van januari-februari 1945, schreef de heer Armstrong over de binnenkort op te richten Verenigde Naties: Speciaal de Amerikanen „hebben alleen maar oog voor een altruïstische en nogal vage vrede, waarvan wij in vol vertrouwen menen dat zij zal worden verwezenlijkt door de een of andere internationale organisatie, samengesteld uit wat wij zo graag de 'vredelievende' Verenigde Naties noemen . . .

„Misschien is het maar beter als wij ons hier en nu van deze illusie ontdoen! . . . De echte waarheid is dat de Verenigde Naties nooit in staat zullen zijn de wereld een permanente vrede te verzekeren! Natuurlijk *willen* wij graag vrede. Maar wij willen haar op *onze manier* — en onze manier is eenvoudig niet de weg naar vrede!”

In het jaar 2025

Verscheidene afgevaardigden gaven dit jaar uitdrukking aan de hoop dat San Francisco over veertig jaar een nieuwe

en meer hoopgevende bezinningsbijeenkomst zal mogen herbergen.

In het jaar 2025, aldus de gissing van de Canadese gedelegeerde Lewis, „zal het gezond verstand mogelijk hebben gezegevierd, zodat wij inderdaad een conferentie over ploegscharen en snoeimessen kunnen bijeenroepen.”

Deze verwijzing naar Jesaja 2:4 en Micha 4:3 was zonder twijfel als scherts bedoeld, maar dat neemt niet weg dat deze profetie beslist in vervulling zal gaan.

Alleen wanneer Gods regering over de strijdende naties is gevestigd, zal het mogelijk zijn voor eens en altijd internationale strijd en conflicten uit de weg te ruimen. Bovendien zal Satan, de duivel, onschadelijk worden gemaakt zodat hij de naties niet langer kan beïnvloeden (Openb. 20:2).

Aan Gods wet zal de hand worden gehouden — d.w.z. aan de „hogere rechtsorde” die, zoals de leiders van de wereld toegeven, momenteel ontbreekt. Een afwezigheid die de oorzaak vormt van de wereldanarchie. De regering van God, die Gods wet ten uitvoer brengt, is zo'n wereldorganisatie die, om Romulo's woorden te gebruiken, „in staat is om in het algemeen belang de vrede te bepalen en te handhaven”.

Maar dit zal niet gebeuren dan nadat de mensheid aan het eind van deze eeuw een loos gevoel van eenheid zal hebben opgewekt.

Het was de ondersecretaris-generaal voor speciale politieke zaken van de Verenigde Naties, Brian Urquhart die hier onwillekeurig op zinspeelde. In een wat bespiegelende stemming merkte deze VN-official op:

„Er zijn ogenblikken dat ik zo het gevoel heb dat het enige dat de eenheid in de Veiligheidsraad kan herstellen, een invasie uit de ruimte is.”

Inderdaad is de werkelijkheid, dat Jezus Christus uit „de ruimte” — de hemel — zal terugkeren om Gods koninkrijk op aarde te vestigen, waardoor eindelijk de wereldvrede zal worden verwezenlijkt.

De naties zullen zeer verstoord zijn. Voor een ogenblik zullen zij hun meningsverschillen laten rusten, om datgene te bevechten dat zij voor de gemeenschappelijke vijand aanzien (Openb. 16:14).

Maar God zal overwinnen. En dan zal eindelijk de vrede aanbreken, die de mensen *zeggen* te willen. □

BRIEVEN VAN ONZE LEZERS

Verlamd

Al vele jaren ontvang ik [DE ECHTE WAARHEID] en ik geniet van (en waardéer) de inhoud. Ik laat mijn nummers inbinden om ze in de toekomst te kunnen raadplegen. Ik moet toegeven dat mijn enige band met de Worldwide Church of God door middel van het tijdschrift is. Een verlamming aan armen en benen houdt me al meer dan twintig jaar aan huis gebonden. Daarom ben ik afhankelijk van literatuur voor wat betreft inspiratie en vreugde — [DE ECHTE WAARHEID] verschaft beide.

William W. Moffat
Willowdale, Ont., Canada

Abortus

Uw artikel over abortus, dat in het nummer van mei 1985 werd gepubliceerd (geschreven door Ronald Toth), was interessant. Klaarblijkelijk is het door een man geschreven.

Om enkele opmerkingen mede te delen: Vrouwen debatteren niet eindeloos over of een foetus leeft, of menselijk is, of levensvatbaar, of wat ook. Vrouwen weten deze dingen. Geen enkele vrouw verwacht van een foetus dat het tot iets NIET-menselijks uitgroeit! Bovendien verwachten zij niet dat een foetus geen levende entiteit is — als er over de levende natuur ervan enige twijfel bestond, zouden meer vrouwen het risico nemen dat het geen levend organisme was, en zouden zij geen geld uitgeven voor een abortus. Vrouwen weten dat de foetus menselijk is, dat het levend

is, of dat het levensvatbaar is of zal zijn. DAAROM laten zij abortus verrichten. Omdat zij dit WETEN, en DAT is het probleem: de foetus leeft, is menselijk, is levensvatbaar, en DAAROM zal hij 1) \$100.000 kosten (overheidsgetallen) om hem tot volwassenheid en maatschappelijke nuttigheid op te voeden, 2) 24 uur per dag zorg vereisen, veel daarvan zwaar fysiek werk waar zij alleen voor staat, 3) zijn vader en moeder in verlegenheid brengen als zij niet getrouwd zijn, en nog meer als zij wel zijn getrouwd — maar niet met elkaar, 4) tijdens de zwangerschap de gezondheid van zijn moeder in gevaar brengen, 5) een werklust voor zijn moeder meebrengen, waarvoor wellicht, door wet en gewoonte, geen geldelijke compensatie bestaat, 6) etc., etc., etc.

Uw artikel leverde weinig antwoorden voor deze zeer reële zaken. Abortus is gemakkelijk? Jazeker. Maar dat is ook de weigering van mannen om condooms te gebruiken. Het is voor hen ongemakkelijk om er een paar dollar of een paar minuten aan te spenderen. Voor hun ongemak van een paar dollar of een paar minuten wordt van een vrouw verwacht \$100.000 en 12 tot 21 jaar — ja, JAAR — van hard werken te betalen.

Uw artikel van vijf bladzijden dat uitvaart tegen de gruwelen van abortus besteedt drie regels aan de suggestie dat „de beslissing om wel of geen kinderen te krijgen behoort voor de conceptie genomen te worden, niet erna”. Hoe waar! Dus

volgende maand verwacht ik een artikel van vijf bladzijden over geboortenregeling, en drie regels over abortus als alternatief voor het geval de man weigert iets te gebruiken.

Judith A. Kowalski
Associate Director for Studies
The American Lutheran Church
Minneapolis, Minnesota, V.S.

Ik vond uw artikel over „De ware feiten over Abortus” in het mei-nummer erg informatief. De alarmerende statistieken over abortus overall op de wereld wijzen er duidelijk op dat wij beslist een probleem hebben. In het algemeen was ik het met de schrijver, Ronald S. Toth, en zijn anti-abortus stelling eens, maar hij liet na beide kanten van de kwestie weer te geven. Inderdaad, abortus is wreed en onmenselijk, maar wie zijn wij (mensen) om andere mensen te veroordelen? Een typisch geval: een 13-jarig meisje, ongehuwd, en zwanger gemaakt door een verkrachter of door incest. Zou abortus in zo'n geval juist zijn? Of wij nu „ja” of „nee” antwoorden, het staat *niet* aan ons om te beslissen. Het moet een beslissing zijn louter en alleen tussen haar en God. Ik ben 19, en als ik in die positie was, denk ik dat ik wel abortus zou kiezen. Veroordeel mij daarvoor als u wilt, maar ik zou tenminste weten dat het een beslissing was, gebaseerd op een persoonlijke keuze en hopelijk ook Gods keuze.

Helen J. Lee
Huntington Beach,
Californië, V.S.

• *Herlees ook wat wij wat meer in het begin van het*

artikel zeggen:

„Daarnaast moeten vrouwen zich tegen verkrachting beschermen. Een vrouw die het slachtoffer wordt van verkrachting moet onmiddellijk professionele hulp inroepen. Stel dit niet uit. Wacht geen drie maanden, of drie weken, of zelfs maar drie dagen. Vraag onmiddellijk om medisch advies.”

Overigens kan men in bibliotheken de nodige informatie over verkrachting verkrijgen.

Turkije

Uw artikel „Turkije” [zie DE ECHTE WAARHEID, april 1985] staat vol regelrechte harteloosheid waar het gaat over de onderdrukte volken, de systematische genocide van een half dozijn minderheden, en bovenal de gewelddadige verwoesting van Cyprus door de Turken die u kwaliteiten en eigenschappen denkt te moeten toekennen die zij eenvoudig niet bezitten. Een bevoegde onderzoeker zou een heel ander beeld hebben geschetst. Om maar bij Cyprus te blijven zou hij iets als dit hebben gezegd: „Om te begrijpen wat het arme Cyprus overkwam zou men er eens aan moeten denken als de V.S. zouden worden binnengevallen door een vreemde mogendheid die 40 procent van het land bezet, 50 procent van de mensen uit hun huis verdrijft, en wat niet door de indringer is bezet bedreigt.” Droevig genoege verkiest u deze Turkse actie „interventie in Noord-Cyprus” te noemen.

George James Gianakos
Washington, D.C., V.S.

Fotorechten: Pagina's 1-2: Warren Watson — PT. Pagina 3: Chauvel — Sygma. Pagina 13: Warren Watson — PT. Pagina's 14-15: John Halford — PT. Pagina 19: Warren Watson — PT. Pagina 24: C. Winston Taylor — PT. Pagina 25, boven: Durand — Sipa; onder: Monte Wolverton — PT. Pagina 26, midden: G.A. Belluche Jr. — PT; onder: Warren Watson — PT. Pagina 27, boven: Monte Wolverton — PT; midden: Iht — Image Bank; onder: Wendy Lagerström.

IN DIT NUMMER

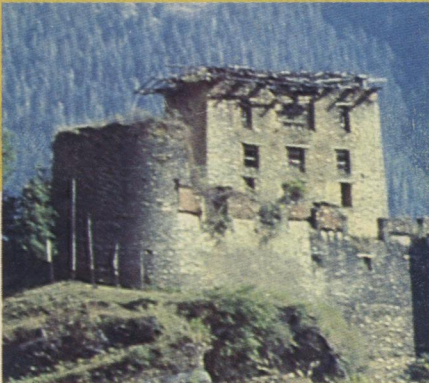

IS GODSDIENST ALLEEN VOOR VROUWEN?

Zijn vrouwen van nature vromer dan mannen? Kan een man antwoord op zijn vragen vinden door de godsdienst van de Bijbel na te leven?

DE VERENIGDE NATIES VEERTIG JAAR LATER: OORSPRONKELIJKE ONDERTEKENAARS SPREKEN ZICH UIT

Onlangs werd een conferentie gehouden om de rol van de Verenigde Naties in de eerste 40 jaar van hun bestaan te herwaarderen. Hier volgt een verslag uit de eerste hand.

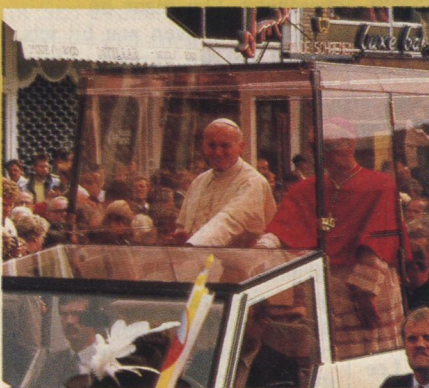

RIJK ARM LANDJE

Veel mensen die in deze jachtige, harteloze, moderne wereld moeten leven dromen van een land dat anders is. Laat ons u meenemen naar een land dat dingen heeft die voor geld niet te koop zijn.

MYSTERIE DER EEUWEN WIE EN WAT IS GOD?

Voor de meeste mensen is God geen realiteit. Wat is hiervan de oorzaak? Kunnen wij weten wie en wat God is? In deze aflevering van het nieuwe boek *Mysterie der Eeuwen* beantwoordt Herbert W. Armstrong deze vragen.

PAUS ROEPT OP TOT EUROPESE EENHEID

Johannes Paulus is een reizende Paus. Met een doel. In dit nummer onthullen wij welke doelstellingen op de lange termijn hij in gedachten heeft.

INTERNATIONALE INFORMATIE

Het Thaise koningshuis heeft een nauwe band van liefde en respect met het volk van Thailand. Het artikel „Erfenis en Hoop” gaat op deze unieke band nader in.